

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Gevaarlijk Spel

N° 2047

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gevaarlijk Spel

HOOFDSTUK I.

DAVID CANTELOUPE DOET EEN VOORSTEL

Mijnheer Joseph Bonati was zoeven teruggekeerd van een zakenreis en de oude bediende, die hem de deur open deed, zag al aanstonds aan de uitdrukking van zijn meesters gelaat, dat de resultaten niet al te fraai waren geweest. Het was een vlezig, breed gelaat, waarin twee schrandere, zeer donkere ogen een weinig te dicht bij elkander stonden, onder borstelige, nog gitzwarte wenkbrauwen.

Hij liet zich zwijgend zijn overjas, hoed en valies afnemen door de oude Hopkins en stond een ogenblik in gedachten verzonken stil aan de voet van de brede trap, ter weerszijden waarvan een paar ridders in koperen wapenrusting trouw de wacht schenen te houden.

Ook voor het overige getuigde de gehele vestibule reeds van grote rijkdom en weelde.

Bonati had steeds een voorliefde gehad voor oudheden en voor oude meubelen en de ruime hall in zijn prachtig huis aan Exeter Road was een getrouwe copie van een dier ruime zalen, zoals men ze nog wel aantreft in historische kastelen en waar de ridders in vroegere eeuwen hun gastmalen hielden. De trap bevond zich bijna geheel rechts en een weinig meer naar het midden van de achterwand bevond zich een reusachtige schouw, waarin 's winters een houtvuur kon branden en waarboven een schilderij hing, in een zware vergulde lijst, een zeer fraaie copie van

een landschap van Corot. Er hingen nog andere doeken aan de wanden en de vloer bestond uit vierkante, marmeren platen, beurtelings blauw en wit.

In het midden van de hall stond een zeer zware tafel, nauwelijks te vertillen en omgeven door vier stoelen met gebeeldhouwde ruggen en zittingen van zwaar velours d'Utrecht.

Om kort te gaan, men kon zich hier wanen in een kasteel, uit het midden van de zeventiende eeuw.

Bonati had de voet van de trap nog niet bereikt, of er klonken lichte voetstappen en een mooi meisje van een jaar of twintig snelde de trap af en wierp zich in de armen van de zoeven teruggekeerde kasteelheer.

— Blij, dat je er weer bent, vadertje! zei zij vleidend, met haar armen nog om zijn hals. Heb je wat moois voor me meegebracht?

— Je zult het ditmaal met weinig voor lief moeten nemen, Dorrit, zei de juwelenhandelaar met een moeilijk bedwongen zucht. De zaken gaan niet famous, meisje. Ik vrees, dat we ons zullen moeten wennen aan het denkbeeld, ons een beetje te bekrimpen, kind.

Hij had dit laatste gezegd met afgewende blik, alsof hij vreesde de uitdrukking van schrik en teleurstelling te zien, die zich over het mooie, donkere gezichtje zou verspreiden, op het horen van die tijdging.

Maar de stem van het meisje klonk volstrekt niet zo droevig, toen zij zei:

— Ik vind, dat het ook wel wat minder kan, vadertje. U weet wel, dat ik mij nooit veel bekommerd heb om al die statige pracht om mij heen.

— Maar daarom bekommer ik mij juist veel, heel veel! hernam Bonati, bijna heftig. Maar jij begrijpt dat niet, Dorrit. Zijn er veel brieven?

— Ik geloof het niet, vader. Vraag het maar aan Mijnheer Munroe. Kom je gauw naar boven om te lunchen?

— Zodra ik de zaken heb afgedaan, antwoordde Bonati en hij keek naar een deur tegenover de trap, half van gebrand glas en waarachter men vaag en onduidelijk nu en dan een mannenge-

stalte zag bewegen. Zodra ik klaar ben, kom ik boven.

Het jong meisje wierp hem een kus-hand toe en snelde de trap weer op.

Bonati keek haar na, zuchtte even en een diepe rimpel verscheen tussen de ruige wenkbrauwen. Toen stak hij met grote stappen de vestibule over en opende de glazen deur.

Deze deur gaf toegang tot een soort van kantoor, streng gemeubeld en waarin zich een viertal klerken bevonden, die zich de schijn gaven, alsof zij hard werkten, onder het toeziend oog van een jonge, knappe man met rosblond haar. Dat was Ralph Munroe, de boekhouder.

Het kantoor stond in verbinding met de particuliere werkkamer van Bonati, waarvan het gescheiden was door een tussenvvertrek en rookkamer, die vroeger ook wel als wachtkamer werd gebruikt.

Hij knikte Munroe toe, liet een soort gebrom horen, dat bestemd was als groet aan de klerken en zei:

— Daar ben ik weer, Munroe. Gaat hier wat om?

— Het spijt mij, mijnheer Bonati, maar het tegendeel is waar. Die zaak met Broun is afgesprongen en Goldheim & Co. van New York hebben die grote order herroepen. Ik heb ook nog niets naders gehoord van Lady Drummond, die van plan was, ons die partij Russische diamanten af te kopen.

— Nu, ik kom met niet veel betere berichten terug, zei Bonati. Hij stond midden in het kantoor, de vuisten gebald en het hoofd gebogen. En toen ging hij plotseling, zonder nog een woord te zeggen door de zijdeur de rookkamer binnen en hij wilde zijn eigen werkkamer binnen gaan, toen de stem van Munroe en diens voetstap hem nog even deed stilstaan.

— Wat wilde je? vroeg hij kortaf.

— Mijnheer Bonati, u moet mij niet onbescheiden vinden, maar ik ben nu hier vijf jaren, ik weet hoe het met de zaken staat en ik ben zo vrij, u aan te raden, enige bezuinigingen aan te brengen. Het is op het ogenblik zó stil, dat er heel gemakkelijk een paar klerken

gemist kunnen worden en dan is er nog werk teveel voor de overigen.

Bonati scheen een oogenblik na te denken en zei toen knorrig :

— Ik zal aanstonds wel een beslissing nemen. Als het moet, stuur ze dan weg, die te veel zijn.

Hij trad binnen en sloot de deur.

Munroe keek een oogenblik naar die dichte deur, hoofdschuddend en mompelde voor zich heen :

— Hij zal het nooit kunnen dragen. Hij is er de man niet naar, om zich te bekrimpen. De hemel mag weten waarop dat uit zal lopen.

En met lome schreden ging hij weer naar zijn kantoor terug.

Bonati kon ongeveer een kwartier in zijn werkkamer gezeten hebben, zonder iets uit te richten en strak naar buiten kijkend, door het brede, hoge venster, dat zich tegenover zijn schrijfbureau bevond, toen er op de deur naar de gang werd geklopt en de oude Hopkins binnentrad met de boodschap, dat er een bezoeker was, die mijnheer Bonati dringend wenste te spreken.

— Waarom komt die man niet door het kantoor ? vroeg Bonati ongeduldig.

— Dat wilde hij niet, mijnheer.

— Is het een van mijn vrienden ?

— Ik heb hem nog nooit gezien, mijnheer.

— Hij komt toch voor zaken ?

— Voor een dringende zaak, mijnheer.

— Hoe ziet hij er uit ?

De oude knecht scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen :

— Heel goed gekleed, mijnheer, heel netjes, een beetje al te elegant !

— Nu, laat die man dan maar binnen. Heeft hij zijn naam genoemd ?

— Ik vroeg er naar, mijnheer en hij zei dat die er niets op aankwam, want het ging om de zaak en niet om de persoon !

— Laat hem dan maar binnen komen !

Terwijl de bediende zich omdraaide om de bezoeker binnen te laten, glimlachte Bonati wrang, als hij dacht aan enkele jaren geleden, toen de bezoekers soms urenlang geduldig in de vestibule

moesten wachten, totdat het de invloedrijke en machtige diamanthandelaar zou behagen, hen te ontvangen.

Hij was al zo ver, dat hij een onbekende bezoeker liet binnen komen, onmiddellijk, alleen maar in de hoop, dat er een voordelige zaak met de man was te doen !

Met een machinaal gebaar zette hij het kiste fijne sigaren al gereed op de schrijftafel.

Een oogenblik daarna liet Hopkins een man van een jaar of dertig binnen, eerder klein dan groot en gekleed met die valse elegantie, eigen aan lieden, die tot de volksklasse behoren, plotseling geld in handen hebben gekregen en zich willen voordoen als heren. Zijn lage schoenen waren wat al te geel, zijn splinternieuwe das was wat al te blauw, zijn handschoenen zaten een beetje te krap en het keurig gesneden pak had wel wat al te grote ruiten. In de nieuwe das stak een parel van buitengewone grootte, die waarschijnlijk niet echt was en hij droeg twee zegelringen, aan iedere hand een ! Voorts had hij een wandelstokje bij zich met een gouden knop en onder de arm droeg hij een gloednieuwe actentas van krokodillen leder.

Het gelaat was olijkleurig en gladgeschoren, op een zeer kort snorretje na. De bezoeker scheen zich gemakkelijk te bewegen en ieder van zijn gebaren was snel en juist afgemeten, als van iemand, die veel aan sport doet.

Met de knop van de deur nog in de hand richtte hij zijn kleine, scherpe, zwarte ogen een oogenblikje op het gelaat van Joseph Bonati en toen deed hij de deur dicht, kwam binnen, ging kalm zitten op de stoel, die hem zwiingend was aangewezen en legde zijn bolhoedje en zijn wandelstok naast zich op de vloer neer.

Nadat Bonati zijn bezoeker een oogenblik had opgenomen vroeg hij, nogal ongeduldig :

— Wel mijnheer, wat verschaft mij de eer van uw bezoek en hoe is uw naam ?

— U kunt mij David Canteloupe noemen, als u dat wilt. Dat is mijn bijnaam ! antwoordde de bezoeker glimlachend.

zodat al zijn sterke, buitengewoon witte tanden te zien kwamen. Maar vóór wij verder gaan, mijnheer, is u er volkomen zeker van, dat men ons hier niet kan beluisteren?

— Als er niet géschreeuwd wordt, mijnheer, kan niemand ons hier verstaan, antwoordde de juwelenhandelaar, een weinig verwonderd.

— Des te beter! Want dat zou om velerlei redenen niet wenselijk zijn. En wat dat betreft, word ik ook liever zo weinig mogelijk gezien, vandaar dat ik er de voorkeur aan gaf, door die oude paai rechtstreeks naar uw werkkamer te worden gebracht, in plaats van het kantoor door te gaan.

— En mag men weten, mijnheer, welke daarbij uw beweegredenen zijn geweest?

— Die zult u aanstonds wel te horen krijgen, mijn waarde heer, antwoordde David Canteloupe, achterover leunend in zijn stoel, als iemand die zich volkomen op zijn gemak gevoelt.

— Dan ben ik benieuwd naar de redenen van uw bezoek, mijnheer.

— Ik zal dadelijk aan uw nieuwsgierigheid voldoen. Een zeer kleine inleiding is daarbij noodzakelijk, vrees ik. U moet weten, dat ik steeds bijzonder veel belang heb gesteld in alles wat verband houdt met juwelen, mijnheer Bonati. Ik mag wel zeggen, dat ik er een groot liefhebber van ben! Het kon dus niet voor mij verborgen blijven, dat de handel in ruw en geslepen op dit ogenblik al zeer zwak is. Ik laat in het midden, wat daarvan de oorzaken zijn. De malaise, die een gevolg is van de tweede wereldoorlog, heeft zich als een olievlek over de gehele wereld met grote snelheid uitgespreid. Men koopt nog hoogstens juwelen bij wijze van zekerheid, van geldbelegging en men tracht ze zo goedkoop mogelijk te kopen. Nu is het een feit, mijnheer Bonati, dat vooral uw zaken miserabel gaan...

Het vlezige gezicht werd bloedrood en de stem van Bonati klonk schor, toen hij woedend fluisterde:

— Bent u hier gekomen, mijnheer, om mij dat te vertellen.

— O neen! U zou mij onrecht doen.

als u mij voor een praatjesmaker ging aanzien. Maar ik moest het feit constateren, om u het motief van mijn bezoek des te duidelijker te maken. Uw zaak met Broun is afgesprongen en Goldheim en Co. hebben hun order terug genomen, om maar een paar belangrijke feiten van de laatste dagen te noemen. Neen, vraag mij niet hoe ik dat weet. Dat doet er immers niets toe. Het is mijn belang om al die dingen te weten. U spreekt het toch niet tegen, mijnheer Bonati, dat de zaken zeer slecht gaan?

— Ik zou evengoed kunnen tegen spreken, mijnheer, dat de zon in het Oosten opgaat! antwoordde Bonati nors. Het is overal zo.

— Maar vooral hier, in dit huis, ging David Canteloupe doodkalm voort. U staat er zeer slecht voor, mijn waarde heer. U moet dezer dagen enige wissels voldoen, en u vraagt u zelf af, waar het nodige geld vandaan moet komen. U hebt een dochter, die heel wat geld aan kan. Een zeer dure huishouding...

— U kunt over alles praten wat u wilt, mijnheer, maar ik verkies niet, dat u op die toon over mijn dochter praat. Kom tot uw zaken, wat ik u verzoeken mag.

— Aanstonds. Laten wij ons niet overhaasten. Ik houd van systematisch werk. U bent zoeven uit Dublin, Edinburgh en Manchester terug gekomen en betrouwbare vrienden, die ik daar heb seinden mij, dat u daar hoegenaamd geen zaken hebt gedaan. U houdt zelf heel veel van weelde, goed eten, paarden en nog andere zaken, die ik niet nader zal noemen en u wilt dat tot iedere prijs vasthouden. Heb ik het wel, tot iedere prijs?

Bonati gaf niet dadelijk antwoord, maar nam zijn bezoeker met de grootste aandacht op. Het was alsof hij zijn innerlijkste gedachten poogde te lezen.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Ik ben nieuwsgierig, waar dit alles op zal uitdraaien, mijnheer. Wees zo goed en ga voort.

— Ik maak van uw uitnodiging gebruik. U hebt al over verschillende manieren nagedacht, Mijnheer Bonati, om aan geld te komen. Het verkopen van

juwelen haalt op het oogenblik niets uit. Er zitten vijf man op uw kantoor en één zou het werk gemakkelijk afkunnen. En het ziet er niet naar uit, alsof die toestand binnenkort zal veranderen. Juweliers en handelaars in ruwe en geslepen diamanten gaan bij dozijnen op de fles. U voorziet hetzelfde en u zoudt wel het onmogelijke willen beproeven, 't hoofd boven water te houden. Uw voorraad juwelen is op dit oogenblik zeer klein. Zijn mijn inlichtingen juist, dan heeft u voor hoogstens twaalf honderd pond sterling geslepen diamant in de brandkast liggen, die daar in de hoek staat. Overigens een uitmuntend meubel, de nieuwe Chatwood, voorzien van de modernste verbeteringen.

— Nu zou ik toch voor de drommel wel willen weten... begon Bonati woedend, bent u en helderzinnig, mijnheer?

— In zekere zin ben ik dat! Maar het is alles de vrucht van ijverig onderzoek. Zo weet ik, bijvoorbeeld, mijnheer Bonati, dat u sedert twee jaren, dat is dus nog in de tijd, toen de zaken uitmuntend liepen, tegen inbraak en diefstal verzekerd zijt voor een bedrag van honderd vijftigduizend pond sterling, geen peuleschilletje! De verzekeringsmaatschappij is de « Continental Insurance ». Morgen komt de inspecteur van die maatschappij hier, om zich te overtuigen van de voorraad in uw brandkast, zoals hij iedere maand pleegt te doen. Hij zal er niet veel in vinden de goede man.

Bonati was spierwit geworden en staarde, na een onwillekeurige blik naar de deur, zijn bezoeker doordringend aan. Hij trok zijn stoel wat dichtër naar hem toe en vroeg zacht:

— Wie bent u mijnheer? Wat betekent dit?

— Ik zei u reeds, dat u mij maar bij mijn bijnaam moet noemen. De politie weet heel nauwkeurig mijn ware naam. Ik breng 's nachts bezoeken aan huizen, waar ik welvoorziene brandkasten vermoed.

— Een inbreker! hijgde mijnheer Bonati.

— Zo is, geloof ik, de naam! zei Canteloupe ijskoud. En ik kom u een voor-

stel doen, mijn waarde heer. Laat ik echter beginnen met te zeggen, dat ik op het oogenblik quite ben met de politie. Twee maanden geleden keerde ik juist weer in de maatschappij terug, na er tot mijn leedwezen drie jaren buitengesloten te zijn geweest. U ziet verwonderd naar mijn uiterlijk, maar ik wil u in vertrouwen wel mededelen, dat die drie jaren afzondering het gevolg waren van een van de nachtelijke bezoeken, waarvan ik zoeven sprak en dat mij een fortuintje opleverde. Ik had het goed verborgen en van dat zuinige beheer pluk ik nu de vruchten! Ik houd van goede kleren en ik mag zeggen, dat ik een goede kleermaker heb. En nu mijn voorstel. U laat mij er niet uitwerpen, zie ik?

Inderdaad zat Bonati onbeweeglijk te luisteren, een weinig in elkaar gedoken. Zoals hij daar zat, geleek hij op een monsterachtige grote pad aan de oever van een plas, loerend op vliegjes.

Hij zei met moeite:

— Wat hebt u te zeggen?

— U bent verzekerd voor een zeer groot bedrag. Wordt er bij u ingebroken, dan betaalt de Continental u een zeer groot bedrag uit, tot een maximum van honderdvijftig duizend pond, en in overeenstemming met wat er gestolen is. Nu zit daar voor het oogenblik maar een bedroefd beetje in die kast daar. Maar veronderstel nu eens, dat er voor een zeer grote waarde juwelen geborgen was?

— Die heb ik niet! zei Bonati nors en ongeduldig.

— U niet, doch ik heb ze! Voor een waarde van ruim honderd duizend pond!

— Echte? hijgde de juwelenhandelaar.

— Maar mijnheer Bonati, hoe heb ik het nu? Geloof u, dat er hier een gek tegenover u zit? Nagemaakte natuurlijk! Maar wat doet dat er toe? De hoofdzaak is, dat de inspecteur morgen voor een kapitaal aan diamanten in de kast vindt. De zelfde nacht kom ik bij u inbreken. Een week later toucheert u de verzekeringsom, en wij delen de opbrengst! Wat zegt u van dat plannetje? Is het niet grandioos?

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER BONATI STEM TOE

Zeker wel vijftien minuten bleef Bonati in de zelfde houding zitten.

Over zijn dik, breed gezicht liepen korte rillingen. Zijn ogen hadden een glazige uitdrukking. Niemand kon zeggen wat er in zijn geest omging, gedurende die korte tijd. Misschien dacht hij aan zijn dochter, aan het enige schepsel, dat hij op aarde werkelijk lief had, aan zijn eigen behoefte om in weelde te leven, aan het voor de deur staande failliet, wellicht ook aan de vreselijke gevaren, die de daad na zich kon slepen.

Nu richtte hij langzaam het hoofd op en vroeg toonloos :

— Hoe bent u er eigenlijk toe gekomen, mijnheer Canteloupe, om juist mij zulk een voorstel te doen ?

— Wel, omdat ik een mensenkenner ben, heel eenvoudig, mijnheer Bonati ! Geloof toch niet, dat het inbreken een zo eenvoudige zaak is, als men wel eens voorgeeft ! Integendeel, er komen velerlei wetenschappen en kundigheden bij te pas. Denkt u soms, dat ik niet eerst een studie van u heb gemaakt, van uw levenswijze, van uw maatschappelijke positie, ja zelfs van uw vrienden ? Ik weet welk merk de auto van uw dochter heeft, ik weet hoeveel uw renpaarden kosten, of liever gezegd gekost hebben, want u hebt het laatste juist drie maanden geleden weg gedaan, ik ken zelfs een groot deel van uw inborst en daarom geloofde ik het er te kunnen wagen. De zaak is overigens tamelijk eenvoudig en ik kan niet inzien, dat zij gevaren kan opleveren.

— Geloof u ? En als de inspecteur bemerkt, dat de juwelen vals zijn ?

— Als hij dat doet, dan neem ik op mij, het hele vrachtje in te slikken, al zou ik er in stikken ! zei Canteloupe met dezelfde vreemde glimlach. Dan is hij knapper dan waarvoor ik een inspecteur van een levensverzekering houd. Het is zeer dure namaak, mijn waarde heer, prachtig vakwerk, dat ik u denk te bezorgen.

— En zou ik die kast moeten laten openstaan voor u ? vroeg Bonati schor. zijn doodsbleek gezicht nu vlak bij dat van de inbreker in zijn fijne kleren.

— Dat zou natuurlijk de gehele zaak bederven ! Geen sprake van ! Zij moet wel degelijk geforceerd worden. En ik kan u wel zeggen dat ik aan drie uren ruimschoots voldoende heb. Ik ken die Chatwoods. Zien er verbazend grimmig en solide uit, maar ik weet wel waar ik ze moet kittelen ! Laat dat maar aan mij over. Ik vraag alleen maar, niet te worden lastig gevallen.

Het was duidelijk, dat Bonati nog altijd een hevige strijd in zijn binnenste voerde. Na enige ogenblikken vroeg hij :

— Wie waarborgt mij, dat je mij naderhand niet verraden zult ?

— Aan mijn woord zult u zich wel niets gelegen laten liggen, antwoordde Canteloupe sarcastisch. Ik zeg dus liever, dat mijn eigen belang u dat waarborgt. Want, niet waar, als ik ons afspraakje wereldkundig maak, dan ver raadt u mij op uw beurt, en dan kraai ik er voor minstens acht jaren in en ik ben niet meer op leeftijd om dat ongestraft te kunnen verdragen.

— Je sprak van de helft, als ik mij niet vergis. weet je wel, dat dat een geweldig hoog bedrag is ?

— Misschien wel. Het zal er van af-

hangen, hoeveel Continental u zal uitbetalen. Maar bedenk, dat ik grote gevaren loop, groter dan gij zelf, want ik kan onder het werk door een agent gesnapt worden en dan zou ik er bij zijn! Vergeet ook niet, dat de opbrengst voor u zuivere winst is! U hebt er niets anders voor te doen, dan mij rustig mijn gang te laten gaan en te zorgen, dat die oude grijskop, die mij heeft aangediend, mij niet in de weg loopt. Ik weet dat u nog een bediende hebt, maar die slaapt op de zolderverdieping, evenals het kamermeisje. De chauffeur woont boven de garage. U ziet dat ik goed op de hoogte ben. Hoe is het, worden wij het eens?

Bonati scheen nog te aarzelen en de sluwe Canteloupe ging voort, de as van de sigaar tippend, die hij uit het kistje had genomen en had aangestoken:

— Bedenk wel wat de naaste toekomst u zal brengen. U zult, om te beginnen, niet eens aan uw geldelijke verplichtingen kunnen voldoen en zodra dat gemerkt wordt, zullen ook de andere schuldeisers als gieren op u toevliegen! Uw dochter zal juffrouw van gezelschap kunnen worden, of iets van die aard, terwijl u met de helft van honderd vijftig duizend pond heel wat kunt doen! Over enige jaren zullen de zaken wel weer beter gaan en tot zolang kunt u het gemakkelijk uitzingen!

Het is mogelijk, dat al die drogredenen Bonati nog niet zouden hebben doen besluiten, maar wat de slimme schelm zei van zijn dochter deed hem toeslaan,

Want de waarheid gebiedt te verklaren, dat er niet bijzonder veel goeds was aan mijnheer Joseph Bonati. Maar als vader was hij zeker onovertroffen, want hij had zijn dochter, zijn enig kind, wier moeder omstreeks zes jaren geleden gestorven was, liever dan zich zelf en dat wilde heel wat zeggen. Eén ding begreep hij niet van Dorrit en dat was, dat zij niet, zoals hij zelf, haakte naar rijkdom en weelde en zich gemakkelijk scheen te kunnen schikken in een eenvoudige levenswijze. Maar dat wilde hij niet, zijn kind moest een koningin zijn onder hare soortgenoten.

Hij dacht nog een kort ogenblik na en vroeg op gedempte toon:

— Moet ik bij het werkje tegenwoordig zijn?

— Ook dat zou niet verstandig zijn! U vertrouwt mij toch wel, hoop ik? Als ik gesnapt word, wat niet te verwachten is, zou het een vreemde indruk maken, als de eigenaar van de brandkast rustig stond toe te kijken, gelooft u dat ook niet?

Bonati vestigde nogmaals zijn doorringende ogen op de inbreker, die deze blik zeer kalm doorstond en zei toen vastberaden, ofschoon zijn stem even trilde:

— Ik stem toe. Ik kan niet anders. Je had zoeven gelijk, ik sta aan de rand van de afgrond. Hoe je dat zo hebt weten te ontdekken, dat weet ik niet, dat begrijp ik niet, maar het doet er ook niet toe; Morgen zal het dus zijn. Waar kan ik je vinden, als er soms iets gebeurt, of als de inspecteur zijn bezoek een dag zou uitstellen?

Canteloupe wierp de juwelier een sluwe blik toe en zei, zachtjes lachend:

— Waar ik woon zal ik maar liever niet zeggen. Men kan nooit weten. Maar als u een boodschap voor mij hebt, dan zal mij die stellig bereiken, als u ze afgeeft aan Mike Drebbe, dat is de waard van een wijnhuis in Tower-Street, vlak bij de rivier. Er hangt een gouden anker uit. De man is volkomen betrouwbaar. Een andere zaak is, of het wel verstandig van u zal zijn, u daar in de buurt te vertonen. Denk er om, dat een verzekeringsmaatschappij wantrouwend is. En daarenboven, moe minder personen iets van de zaak af weten, hoe beter.

— Je hebt gelijk en ik zal er ook slechts in het uiterste geval toe overgaan. Ik kan een kruier sturen of een boodschappenjongen. En nu, wanneer breng je de namaak?

In plaats van te antwoorden raapte Canteloupe kalm de actetas van de grond, opende het nikkelen slot met een sleuteltje, stak zijn hand in de tas en haalde een aantal sieraden te voorschijn, die Bonati verstomd deden zitten, zo uitstekend waren zij nagemaakt.

Hij als vakman, en nu hij gewaar-schuwd was, bespeurde wel de valsheid, maar het was ondenkbaar dat een inspecteur van een verzekeringsmaatschappij, die het nogal druk had, zou bemerken, dat die kostelijke stenen, die fraai gezette diamanten, die glanzende paarlen tezamen geen honderd pond waard waren.

Terwijl Bonati er met grote ogen naar keek en de stenen betastte, zei de inbreker, altijd even zakelijk en rustig :

— Nu zal het misschien aan te raden zijn, mijn waarde heer, dat fraais in bijzijn van getuigen in de kast te sluiten. U hebt een boekhouder, een jonge snuiter, die een goed oogje heeft op uw dochter. O, wist u dat niet? Merkwaardig, hoe blind vaders soms zijn! Overigens, ik ken er meer, die haar drommels mooi vinden en wel eens een kansje zouden willen wagen.

Het gelaat van de juwelier nam een dreigende uitdrukking aan, toen hij op Canteloupe toetrad en hem toesiste :

— Ik waarschuw je, schurk en nu voor de laatste maal, om niet op die manier over mijn dochter te spreken. En wat je zegt over mijn boekhouder, is onzin.

— Des te beter! zei Canteloupe op zijn vlakke toon. Roep dat knulletje dan binnen, zodra ik weg ben, zeg dat een bezoeker je die dingen in commissie heeft gegeven en laat ze hem desnoods zelf wegsluiten. O pardon...

Deze laatste uitroep was hem ontsnapt, omdat eensklaps de deur die op de gang uitkwam, was opengegaan en Dorrit op de drempel verscheen. Zij was gekleed om uit te gaan en bleef een ogenblik weifelend staan bij het zien van de onverwachte bezoeker. Toen dwaalden haar mooie ogen een kort ogenblik over de juwelen, die op de schrijftafel van haar vader lagen. Bonati had haastig een vel papier over de kostbaarheden willen werpen, maar hij was te laat. Zijn verwarring ontging haar echter en zij zei, een stap in de kamer komend :

— Neem mij niet kwalijk als ik stoor, vader, maar ik wist niet dat je bezoek

had. Ik ga even naar Nelly Shirling, ze is ziek, het arme poesje. Misschien kom ik niet lunchen. Dat wilde ik je maar even zeggen.

Zij knikte haar vader vriendelijk toe, boog heel even het hoofd voor de bezoeker en verliet de kamer, met een onaangenaam gevoel, want zij had de blik gezien, die de bezoeker haar door zijn half dichtgeknepen ogen had toegeworpen en die haar tamelijk onbeschaamd was voorgekomen.

Gelukkig maar dat paps niets had gezien! Die maakte zich dadelijk zo kwaad, als een heer haar wat aandachtig opnam en deze bezoeker was niet eens een heer en droeg zijn dure kleren als een soort van vermomming! Paps kwam toch dikwijls met onaangename lieden in aanraking, maar dat bracht zijn beroep nu eenmaal meel! En met die wijsgerige opmerking wierp zij de herinnering aan de brutale vreemdeling en zijn onderzoekende, glinsterende oogjes ver van zich af, stapte in haar prachtige wagen en reed weg, naar haar zieke vriendin Nelly.

— Een deksels mooie meid! bromde Canteloupe, half binnensmonds en nog altijd naar de dichte deur kijkend.

Bonati hoorde het niet, of deed alsof hij het niet hoorde en zei kortaf :

— Ik zou nu maar verdwijnen. U hoort van me, zodra alles achter de rug is. Aanstonds zal ik Munroe binnen roepen, die later zal kunnen getuigen. Ga maar langs dezelfde weg weer heen, ze behoeven je in het kantoor niet te zien.

— Dat zou ik óók denken! zei Canteloupe grinnikend, terwijl hij opstond, de tas weer sloot, die nu geheel ledig scheen en zijn hoed en dure wandelstok van de vloer nam.

Hij was al bij de deur, vóór hij weer sprak. Hij zei op rustige toon :

— De helft van wat de maatschappij uitkeert! Adieu, Bonati en tot ziens, tot overmorgen, naar ik hoop! En draag zorg dat ik bij het werk niet gestoord wordt, dat is alles wat ik je vraag!

Toen verdween hij en de deur ging zo zacht dicht, dat Bonati er niets van hoorde. Evenmin vernam hij de voetstappen van de vertrekkende inbreker.

Hij bleef lange tijd stil zitten, met het hoofd in de hand gesteund en de ogen gevestigd op de juwelen.

Toen nam hij met trage gebaren een paar cartonnen doosjes uit een lade en deed er de sieraden in. Toen mompelde hij voor zich heen :

— De kerel spreekt me al met jij en jou aan! Ik ben zijn kornuit, zijn medeplichtige, dat is waar! Maar ik zie geen uitweg, ik zie er geen !

Hij drukte op een electriche schelknop en een ogenblik daarna trad Ralph Munroe de werkkamer van zijn patroon binnen. Bonati nam hem een ogenblik zwijgend op. En dat niet zeer vriendelijk. Wat die schelm van een Canteloupe zoeven gezegd had, klonk nog altijd in hem na. Stel je voor, dat het waar was, dat die jongen met zijn salaris van tien pond sterling in de week het werkelijk gewaagd zou hebben, zijn ogen op te heffen tot zijn mooie Dorrit, die eigenlijk nog te goed was voor een herzog.

Hij zei kortaf en tamelijk nors :

— Ik heb zoeven bezoek gehad van een zakenrelatie, die mij deze dingen in commissie heeft gegeven, Munroe. Neem je bloknoot en maak er een lijstje van. En sluit ze dan weg. Ik hoop, dat ik er gauw een koper voor zal vinden.

— De naam van de eigenaar ? vroeg Munroe, op zakelijke toon, terwijl hij zijn bloknoot en vulpen uit zijn zak haalde.

— Charles Clifton, antwoordde Bonati op goed geluk en de eerste de beste naam noemende, die hem inviel.

Toen opende hij een van de doosjes, nam er een snoer paarlen uit en begon :

— Een paarlen halssnoer, bestaande uit twintig grote en dertig kleine paarlen, voorzien van een gouden steekslot, geschatte waarde vierduizend pond...

Zijn stem klonk eentonig. Als werktuigelijk somde hij alles op. Na de paarlen volgden de edelstenen. Er waren enige ringen bij, die omschreven werden.

Terwijl hij alles noteerde, wierp Munroe nu en dan een blik op de glinsterende sieraden, die weer in de doosjes ge-

daan werden, naar mate hij ze op zijn lijstje schreef.

Toen het laatste doosje weer gesloten was, beval Bonati :

— Laat het lijstje overtikken en maak er een paar doorslagen van. Sluit eerst die dingen in de kast weg.

Hij had zijn sleutelbos te voorschijn gehaald, en wierp hem achteloos aan Munroe toe.

Deze ging op de zware kist toe, een fraai, modern meubel, verzette de letterschijf, stak de sleutel in het slot en trok de deur open.

Een voor een plaatste hij de doosjes met de kostbaarheden op een van de stalen planken. Hij was hier juist mee bezig, toen de deur naar de gang weer open vloog en Dorrit binnen trad. Zij zag Munroe niet aanstonds, die half door de openstaande brandkastdeur verborgen was en zei, met een bleek gezichtje :

— Nelly is heel erg, vader. Ik mocht u volstrekt niet bij haar, op last van de dokter en daarom ben ik zo gauw terug. Morgen wordt ze geopereerd en dan duurt het nog wel drie of vier dagen, vóór ik even met haar mag praten. Het is zo vreselijk... O, neem mij niet kwalijk, mijnheer Munroe, ik had u niet gezien.

Ralph was juist weer te voorschijn getreden en nam het laatste doosje van de schrijftafel. De jonge lieden keken elkander aan. Op beider gelaat verscheen een blos. Ralph draaide het doosje om en om zijn handen, blijkbaar zeer verlegen, totdat het uit zijn handen en open op de grond viel.

Bonati liet een uitroep van woede en ongeduld horen. Maar gelukkig waren het slechts enige losse diamanten, die nu over de vloer waren gerold.

— Ik zal u even helpen, mijnheer Ralph ! zei Dorrit en gedienschtig knielde zij en hielp hem bij het zoeken. Zij kon er toch onmogelijk iets aan doen, dat nu en dan haar tastende hand en de zoekende hand van Ralph elkander aaraakten !

De vluchtelingen, twaalf in getal, waren tamelijk spoedig achterhaald, en, nadat het aantal was gecontroleerd met

het lijstje weer in hun cartonnen gevangen gestopt.

Ralph Munroe had een vuurrode kleur, toen hij opstond en het doosje zwijgend in de kast plaatste, die hij vervolgens sloot. Hij wierp de lettercombinatie weer door elkaar, en bracht de sleutelbos aan Bonati terug, die hem zwijgend en met gefronste wenkbrauwen opnam.

— Hebt u mij nog nodig, mijnheer Bonati, vroeg de jonge boekhouder.

— Neen, antwoordde deze kortaf.

Ralph boog voor het jonge meisje en trok zich terug naar het kantoor aan de voorzijde van het huis.

Bonati tikte een tijdje ongeduldig met het einde van zijn potlood op het blad van zijn schrijftafel en vroeg toen eensklaps:

— Wat denk jij van die Munroe, Dorrit?

— Wat ik van hem denk, vader? vroeg het meisje in verwarring. Wel, ik vind hem een heel aardige en fatsoenlijke jongen. Waarom vraagt u dat?

— Omdat mij iets ter ore is gekomen, dat mij niet erg aanstaat en omdat ik daareven een paar dingen heb gezien, die mij nog veel minder bevallen! Ik wil niet te diep op de zaak ingaan, maar je moet wel begrijpen, dat er een afgrond gaapt tussen de boekhouder Ralph Munroe en de dochter van de diamanthandelaar Bonati! Begrijp je mijn bedoeling?

Het meisje wierp hem een verwijtende blik toe, ging langzaam naar de deur, greep de knop en toen pas zei zij, als een pruilend kind:

— U bent een heel slechte, heel onnatuurlijke vader. U hebt uw dochttertje groot verdriet aangedaan. Ik houd niet meer van u als u zulke dingen zegt. En, opdat wij elkaar goed zullen begrijpen: ik geef geen steek om rijkdom!

En na deze verschrikkelijke woorden te hebben gesproken, wipte zij vlug de kamer uit en liet Bonati in een toestand van verbijstering en ontsteltenis achter, die hem wel vijf lange minuten als een beeld achter zijn schrijftafel gevangen hield.

Aan die toestand werd een einde gemaakt, toen de oude Hopkins kwam zeggen:

— Daar is mijnheer Hatterman, mijnheer!

— Wie is dat? vroeg Bonati ongeduldig:

— De inspecteur van de Continental, mijnheer!

— Ik heb die naam nooit gehoord! De inspecteur heet anders. En waarom komt hij een dag te vroeg?

Hopkins trok met zijn schouders en antwoordde:

— Dat weet ik niet, mijnheer. Maar hij is een inspecteur van die maatschappij. Hij heeft mij zijn kaartje getoond.

— Maar wat drommel, waarom komt hij een dag te vroeg? Enfin, laat hem dan maar binnen komen.

En in zich zelf voegde hij er bij:

— Wat doet het er ook toe, de rommel is nu toch al in de brandkast!

Hij poogde bedaard te zijn, maar toch gevoelde hij zich zeer verward, beklemd en onzeker van zich zelf, toen Hopkins de bezoeker binnen liet, een rijzig man, met wit haar, een goed gesneden, nog donker baardje, dat hem een weinig op een Fransman deed gelijken en heldere, grijze ogen.

Hij was goed gekleed en droeg een bril in gouden montuur, een euderwets exemplaar met ovale glazen. Hij droeg een tas van geel leder onder de arm en begon aanstonds zakelijk:

— Ik ben inspecteur van de Continental, mijnheer Bonati. Mijn naam is William Hatterman. Ik kom, wanneer het u tenminste gelegen komt, even de staat van uw voorraad opnemen. Hier is mijn aanstelling. Collega Grey is verhinderd.

— Maar waarom komt u een dag te vroeg? De inspecteur pleegt altijd op de tweede van iedere maand te komen. Voor zover ik kan nagaan, is het vandaag pas de eerste.

— Dat feit is ook mij niet ontgaan, mijnheer Bonati, antwoordde Hatterman met een fijn glimlachje. Morgen echter moet ik de stad uit. Ik beloof u, dat ik u niet lang zal ophouden,

Bonati haalde de schouders op, nam zijn sleutels weer, stond op en ging de

brandkast openen. Hij zorgde daarbij, dat de bezoeker hem niet op de vingers kon zien. Hoe minder personen het lettercombinatieslot kenden, hoe beter! Hij trok tenslotte de zware deur open en zei kortaf:

— Gaat uw gang!

Daarop nam hij weer in zijn bureaustoel plaats en deed alsof hij zich verder niet bekommerde om wat de inspecteur deed, maar in werkelijkheid klopte zijn hart luid en voelde hij prikkelende zweetdruppeltjes op zijn slapen. Het zou nu erop of eronder moeten gaan. Grey was een sukkel geweest, maar wie zei hem, dat deze Hatterman geen verstand had van juwelen?

De inspecteur was intussen reeds op de kast toegetreden, telde vlug en handig een pakje bankbiljetten, overtuigde zich van de inhoud van een stalen kistje, dat goudgeld en wat diamantjes bevatte en opende toen een voor een de cartonnen doosjes.

Bonati voelde zijn hart een ogenblik stil staan, toen de scherpe, grijze ogen het paarlen halssnoer bekeken en de schitterende diamanten bewonderden.

Het leek wel alsof de minuten voorbijkropen en tot uren werden.

Hij ondervond een zalig gevoel van

opluchting toen Hatterman het laatste doosje weer in de kast schoof, de deur dicht drukte en met een veel betekende glimlach zei:

— Ik zie tot mijn blijdschap, dat de zaken weer goed gaan, mijnheer Bonati. U hebt daar voor een fortuin in uw brandkast liggen! Ik houd u niet langer op. Uw premie moet vandaag betaald worden en de kastloper zal aanstonds wel komen. Adieu, mijnheer Bonati, ik geloof dat u het zeer druk hebt! U hebt toch zeker een lijstje van die voorwerpen?

— Natuurlijk! gromde Bonati.

— Ik taxeer de waarde op niet veel minder dan tachtig duizend pond! Ben ik er ver naast?

— Zoveel zal het wel zijn! gaf Bonati toe. Adieu, mijnheer Hatterman!

— Tot ziens, mijnheer Bonati.

En de inspecteur ging heen. Maar toen hij een straat verder was, stond hij stil, voor de uitstalling van een boekhandelaar en mompelde voor zich heen, zonder iets van de boeken te zien:

— Wat heeft dat voor de drommel te betekenen? Waarom bewaart Bonati voor een paar duizend pond valse juwelen in zijn brandkast?

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK

Het was in de nacht van diezelfde dag zeer donker. En zo had het dan ook een zeer scherp oog moeten zijn, dat, omstreeks half een in de nacht, een gedaante had kunnen ontwaren, die zich scheen los te maken van de muur van een oud fabrieksgebouw, dat in een zijstraat van Exeter Road gelegen was.

Die gedaante was met een paar sprongen de dwarsstraat over en werd opnieuw opgeslokt door de duisternis.

Een paar seconden later dook zij weer op, verscheen voor een enkele tel in het licht van een straatlantaarn en de vrienden van de man zouden hem hebben kunnen herkennen als David Canteloupe, de brutale, sluwe inbreker.

Hij stond een ogenblik aandachtig te luisteren en bemoeide zich toen met het slot van een laag tuindeurtje in de muur, die een binnenplaats scheen te omgeven.

Het moest wel een heel eenvoudig slot zijn, of Canteloupe moest een meester zijn in zijn vak, want hij had het binnen een minuut geopend en het oude deurtje ging piepend open.

Een ogenblik stond Canteloupe verschrikt stil, maar toen hij niets verdachts hoorde, betrad hij de binnenplaats en sloot het deurtje weer achter zich.

Hij had zeker al een studie gemaakt van de omgeving, want, ofschoon zelfs een kat ternauwernood iets had kunnen onderscheiden, stak hij vlug de binnenplaats over, ging onder een laag poortgewelf door en kwam zo in een smalle doorgang tussen twee rijen tuinen, waarin zich op geregelde afstanden de achterdeuren bevonden, of soms ook wel de hekken, die tot die tuinen toegang gaven.

Het huis van Bonati was zeer oud en het bezat nog een flink stuk grond aan de achterzijde, waarvan Dorrit een prachtige tuin had laten maken.

Voor het hek van die tuin stond Canteloupe stil.

Het was afgesloten met een ketting en een hangslot en voor een zo kundig vakman als Canteloupe had het even goed met een stukje bindtouw gesloten kunnen zijn geweest.

Binnen een halve minuut had hij het slot weten te openen en het hek draaide langzaam op zijn hengsels.

Vandaar tot aan de achterdeur van het grote huis liep een smal klinkerpad, links en rechts begrensd door kleine grasvelden en bloemenperken.

Canteloupe volgde dit pad en toen moesten zijn vaardige vingers zich bezig houden met een van de ramen.

Hij opende een tas met glinsterende instrumenten, koos er een paar uit en zette zich aan het werk. Nu en dan hield hij op om te luisteren. Maar niets deed zich horen, behalve nu en dan het geluid van een taxi, die langs Exeter Road reed, of het gedreun van een late autobus.

Onverstoorbaar en zeer in zijn humeur ging Canteloupe met zijn arbeid verder. Zo'n zacht baantje had hij nog nooit verricht! Het ging als gesmeerd. Hij wist wel, dat hij niet gestoord zou worden, ook al was hij ervan overtuigd, dat zijn goede vriend Bonati op dit ogenblik klaarwakker in bed lag.

Maar al hoorde hij iets, hij zou zeker niet te voorschijn komen, ha ha! Het raam was met een ijzeren luik gesloten, maar Canteloupe forceerde het door een stalen wig in een voeg te drijven en,

met behulp van een velrengstuk, dat als een hefboom werkte, die voeg groter te maken, totdat de afsluiting met een droog geluid afknapte en hij het luik kon optillen.

Het raam zelf bood toen geen weerstand meer, en verschafte de inbreker doorgang. Canteloupe behoefde niet eerst te onderzoeken waar hij zich bevond, want hij kende het huis reeds op een prik, nog vóór hij zijn voorstel aan Bonati ging doen. Hij zou er zeker niet aan gedacht hebben, deze afspraak te maken, als hij niet met zekerheid had geweten, dat de stalen brandkast zo slecht voorzien was, dat het de moeite van een gevaarlijke inbraak zeker niet zou lonen.

Gevaarlijk zou deze onderneming zeker geweest zijn, want Bonati had zijn huis laten voorzien van een alarminrichting. En dat was nu juist het enige, wat deze nacht buiten werking zou worden gesteld. Men zou het later kunnen doen voorkomen, alsof de inrichting defect was geweest, want het was onmogelijk haar van buiten af buiten werking te stellen.

Hij dacht aan dit alles, terwijl hij door een ruim vertrek liep, een deur opende en de gang betrad, die van de dienstvertrekken naar de voorzijde van het huis voerde.

Nu pas ontstak hij zijn zaklamp, wel wetende, dat men nergens buitenshuis het schijnsel ervan zou kunnen zien.

Op vijf passen afstand van de grote keuken, waarvan de deur openstond, begon de diensttrap naar de 1ste verdieping, die alleen door het personeel werd gebruikt. Canteloupe luisterde nog even aandachtig en ging toen naar boven.

In het gehele huis heerste een diepe stilte. Het was duidelijk, dat iedereen zich reeds ter ruste had begeven. Hij wist, dat er geen ander licht brandde, dan een kleine nachtlamp in de vestibule, nauwelijks in staat om die grote ruimte tot in alle hoeken te verlichten.

Een vrij lange gang bracht hem tot aan de monumentale trap, die naar de vestibule voerde.

Hier doofde hij zijn lamp weer en

sloop de trap af. Een kort ogenblik bleef hij met kloppend hart staan en toen maakte hij zich zelf, vloekend, een standje, omdat hij geschrokken was voor de onbewegelijke gedaante van een der ridders in koperen harnas die met gesloten vizier daar beneden aan de voet van de trap stond.

De deur van de werkkamer bleek op slot te zijn, maar Canteloupe hield er een hele verzameling kamersleutels op na; de vierde paste en opende hem de deur naar het werkvertrek.

Hij wilde reeds naar het raam lopen, om, als het moest, de gordijnen te laten zakken, toen hij bemerkte, dat dit al geschied was.

Hij deed de deur weer heel zacht achter zich dicht, overtuigde zich, dat ook de tussendeur naar de rookkamer gesloten was en knipte opnieuw zijn zaklamp aan. Langzaam liep hij op de brandkast toe, in zich zelf grinnikend.

Het was zeker een stevig, modern meubel maar hij had stevige en heel moderne werktuigen! Hij zou eens laten zien, wat de beroemde Canteloupe vermocht. Binnen een uur, hoogstens anderhalf, zou die brandkast zich op genade of ongenade moeten overgeven, of hij wilde voortaan zijn leven doorbrengen op een hofje!

Hij zette de zware, grote tas neer, die hij zo goed mogelijk verborgen had onder zijn overjas, opende ze en nam er verscheidene voorwerpen uit. Er was een kleine zuurstofcilinder bij, een snijbrander en een blikken doosje met een grof, grijs poeder gevuld: termiet!

Vlug maakte hij zijn voorbereidselen. Hij trok een paar gummihandschoenen aan en deed daarover weer een paar lederen handschoenen met lange kappen, die bijna tot aan de elleboog reikten.

Hij plaatste vervolgens de krachtige zaklantaren zodanig op een stoel, dat het licht de brandkast bescheen en zette zich aan het werk.

Mijnheer Canteloupe was blijkbaar een man van grote ervaring op dit gebied, want alles ging heel zachtjes en men hoorde niets anders dan het zachte suizen van de verblindend witte vlam, die het staal rondom het slot aantastte.

Het licht was zo sterk, dat de inbreker zijn ogen had moeten beschermen door een bril met zwarte glazen en de hitte was zo groot, dat hij het toestel alleen kon behandelen dank zij de lederen handschoenen. Er sproeide een regen van witte vonken van het ziedende metaal, die meestal dadelijk uitdoofden, nog vóór zij de vloer bereikten.

En de rest doofde dadelijk op het vochtige zeildoek, dat Canteloupe voor de kast op de grond had uitgesproeid.

Nadat hij het staal rondom het slot bijna een centimeter diep door de steekvlam had laten wegmelten, nam hij zijn boor ter hand.

Hij koelde het nog gloeiende metaal zoveel mogelijk af door er olie tegen te spuiten en drukte toen de scherpe boor in het nog weke staal.

De wand, die nu immers veel dunner was geworden, bood niet lang weerstand en hij wist een kring van gaten te boren, waarin hij achtereenvolgens het einde stak van een voorwerp, dat veel geleek op een blikopener, maar dan in het groot.

De hefboom, die vierdelig uitgeschroefd kon worden, was wel een meter lang en het kostte hem niet veel inspanning op die wijze de gaten met elkander te verbinden. Tenslotte kon hij een stuk uit de deur lichten, bijna een hand groot, waarin hij gemakkelijk zijn arm kon steken, nog altijd voorzien van de handschoen met lederen kap.

Juist op die hoogte bevond zich de stalen plank, waarop de doosjes stonden en hij behoefde niets anders te doen, dan ze een voor een naar zich toe te halen.

Hij had toen bijna twee uren gewerkt en was zeer vermoeid. Hij had juist het laatste doosje van de plank genomen en het geopend om te zien of alles er zich nog in bevond, toen hij met de lenigheid van 'n kat, verschrikt opsprong uit zijn gebukte houding.

Want het was plotseling volkomen licht geworden in het grote vertrek.

Hij keek om, driftig, in de verwachting, dat hij Bonati zou zien, die zijn ongeduld niet had kunnen bedwingen, en zijn gelaat vertrok op een zonder-

linge wijze, toen hij een hem geheel onbekend heer vlak achter zich zag staan, keurig in het zwart gekleed, met wit haar, in het midden gescheiden en een nog donker puntbaardje, op z'n Frans geknipt, terwijl zijn ogen schuil gingen achter een ouderwetse, met goud omrande bril.

Deze man keek heel rustig op hem neer, met zijn handen in de zijde gesteund en zei nu zacht :

— Eigenlijk had ik je hoger aangeslagen, vriend. Naar je instrumenten te oordelen dacht ik, dat je aan anderhalf uur genoeg zou hebben. Neen, blijf met je handen uit je zakken en steek ze liever in de hoogte.

— Zo, is dat zijn truc? zei Canteloupe met een gemeen lachje. Wat denkt hij er mee te winnen, de oude schelm? Nu zit hij nog dieper in de put.

— Aha, het schijnt, dat je me voor een inspecteur van politie aanziet. Maar je vergist je, waarde heer. En mijnheer Bonati heeft zich, tenminste wat dit onderdeel betreft, volkomen correct gedragen. Voor zover ik weet, slaapt hij nu rustig, tenminste bevindt hij zich in zijn slaapkamer. Je handen nog wat hoger, als ik je verzoeken mag.

Een van zijn eigen handen, die in de zijden hadden gesteund, draaide een weinig naar voren en Canteloupe zag een browning van middelmatig kaliber, die hem tot snel handelen aandreef. Hij was een inbreker, die er niet van hield, als het maar even te vermijden was, gewelddadig op te treden en die zich in het onvermijdelijke wist te schikken.

Wat er eigenlijk aan de hand was en hoe die oude baas met zijn puntbaardje hier kwam, of wie hij was, Canteloupe had er niet het flauwste vermoeden van. Maar hij zag de browning en dat was voldoende. Langzaam strekte hij zijn armen, nieuwsgierig naar de afloop. Want hij begreep nu zelf wel, dat deze man geen politieinspecteur kon zijn. Daartoe was hij veel te bejaard en als het zo was, dan zou hij hem zeker niet twee uren lang rustig zijn gang hebben laten gaan.

De heer met het puntbaardje was met één stap vlak bij hem en doorzocht vlug

en met geosfende hand alle zakken van de inbreker.

Hij vond een scherpgeslepen dolkmes, een boksbeugel, een korte knuppel van stijf ineengedraaid leder met een loden knop en tenslotte een ouderwets revolver, een Bulldog, die hem deed glimlachen. Het was er nog zo seentje, waarin patronen met een pennetje werden gebruikt, dingen, die ternauwernood meer gemaakt worden, omdat de centrale percussie overal het slaghoedje met het ontstekingspennetje verdrongen heeft.

— Ik zie, dat je een zachtmoedig man bent mijnheer... hoe is de ware naam?

— Ik zie niet in waarom ik je die zou noemen! antwoordde Canteloupe knorrig. Ik van mijn kant zou wel eens willen weten wie jij eigenlijk bent?

— Het is de verkeerde wereld, maar ik wil hoffelijker zijn dan jij! Ik ben John Raffles!

Canteloupe schrok hevig. Hij was niet voor niets al meer dan achttien jaren «bij het vak», van kindsbeen af en hij had geleerd, die naam te leren vrezen. Persoonlijk had hij geen deel gehad aan die strijd, maar zijn kameraden hadden meermalen verhaald van de meedogenloze worsteling tussen de grote avonturier en de benden.

Hij was in het eerst als het ware verlamd en keek Raffles hulpeloos aan en tenslotte vroeg hij:

— Mag ik mijn armen nu weer naar beneden halen? Ik wordt moe in mijn schouders.

— Ga je gang, als je maar geen grapjes uithaalt! Ik geloof, dat ik je tronie pas kort geleden gezien heb in een dievenkroeg ergens in het East-End. Zou je me niet liever je naam zeggen? Dat zou ons kort gesprek vergemakkelijken.

Canteloupe haalde de schouders op en antwoordde mistroostig:

— Ik zie ook niet in, waarom ik nu nog schuilvinkje zou spelen. Ik begrijp wel niet wat je van plan bent, maar ik hoop het te zullen horen. Hoe ik werkelijk heet, gaat je niet aan, noem mij maar David Canteloupe, onder die naam ben ik bekend bij de maats.

— Een charmante naam en zoetvloeiend, prees Raffles. Mijn waarde David Canteloupe, er is niet heel veel tijd te verliezen en ik zal je dus in het kort mijn afwezigheid hier verklaren. Ik heb mij van ochtend voorgedaan als inspecteur van de verzekeringmaatschappij, bij welke ons beider grote vriend Bonati tegen diefstal en inbraak verzekerd is. Je moet weten, dat ik zelf zekere plannen had ten aanzien van deze kast, die je zo keurig hebt geopend, al heb ik voor mijn persoon deze methode al weer losgelaten, maar ik wilde mij van te voren vergewissen, dat het de moeite waard zou zijn. Het kan ook jouw niet verborgen zijn gebleven, dat de grootte van de brandkasten tegenwoordig, helaas, omgekeerd evenredig is aan hun inhoud! De zaken gaan overal slecht, men hoort in alle landen van malaise spreken, het gerede geld is overvloedig en blijft onbenut op de depositorekeningen, kortom, de meeste brandkasten lonen de moeite van het zware werk niet! Ben je het met mij eens?

— Het vet is van de ketel! bromde Canteloupe nijdig. Daarom heb ik ook deze nieuwe werkwijze gekozen. Of weet je soms niet wat ik heb afgesproken met die oude gannef van een Bonati? voegde hij er haastig en voorzichtig aan toe.

— Ik kan het nu wel raden! antwoordde Raffles met een glimlach. En ik zal je zeggen waarom. Als inspecteur liet ik de kast voor mij openen, ik keek zelf in de doosjes, die daar staan en ik heb, gelukkig, genoeg verstand van juwelen om aanstonds te kunnen zien of ze echt zijn. Nu, de rommel in de cartonnen doosjes is vals, ik voorzag dus een of ander slinks streekje, want ik ken mijn vriend Bonati wel 'n weinig! Als die valse rommel de zelfde nacht gestolen werd, zou de maatschappij een zeer groot bedrag hebben moeten uitbetalen, zo overwoog ik. En het lag voor de hand, onmiddellijk te denken aan een afspraak tussen Bonati en een of ander beroepsinbreker. Daarom ging ik je hier voor en je aanwezigheid zelve levert het bewijs, dat ik goed had gezien!

— Waarom heb je me, voor de duivel, dit nutteloze karweitje dan laten doen? mopperde Canteloupe, nijdig.

— Wel, ten eerste omdat ik de valse juwelen wilde hebben, ten tweede, omdat ik altijd het grootste belang heb gesteld in de methodes van mijn collega's. Die bestudeer ik altijd met een ware ijver! Je hebt me ook heel wat werk bespaard, vriend Canteloupe.

— En wat wil je met die namaak doen? vroeg Canteloupe, die langzamerhand zijn gewone onbeschaamdheid terugkreeg.

— Dat is mijn zaak! antwoordde Raffles koeltjes. Maar je mag wel weten, dat ik er een grap mee voor heb.

Canteloupe lachte schamper en zei:

— Ik kan mij wel voorstellen wat voor een grap dat wordt! Je wilt mij verdringen en zelf met Bonati de verzekerings-som delen.

Raffles keek de man uit de hoogte aan en hernam op ijskoude toon!

— Je vergist je, Canteloupe. Ik heb nooit van zulke oplichterijen gehouden en dat zal ik ook nooit doen. Hoe kun je een ogenblik vermoeden, dat ik, John Raffles, gemene zaak zou maken met een kerel als Bonati, mij als het ware aan hem zou overleveren! Neen, de grap is van een andere aard.

— Maar ik zelf schiet er dan toch maar mijn verdienste bij in! Of, zou je me toestaan dit mooie zaakje af te wikkelen en mijn aandeel in de winst van Bonati in ontvangst te nemen?

Raffles keek de inbreker met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en gaf ten antwoord:

— Dat ben ik volstrekt niet voornemens! Als je mijn mening wilt horen: ik vind het een lage streek, een verzekeringsmaatschappij, die zeer goed werk verricht, op deze slinkse manier te bedotten! En je kent me wel heel slecht, als je gelooft, dat ik daaraan mijn medewerking zal verlenen.

Canteloupe keek zeer teleurgesteld en zei onderdanig:

— Nu, dan zal ik me moeten schik-

ken. Jij bent sterker dan ik. Wat je van plan bent weet ik niet, maar ik zal het veld moeten ruimen.

En hij begon zijn inbrekerswerktuigen bijeen te zoeken.

Maar er was iets in de ogen van de kerel, dat Raffles volstrekt niet beviel, iets gluiperigs, iets verraderlijks. Ook trachtte Canteloupe blijkbaar voortdurend achter hem te komen, hetgeen Raffles dan voorkwam met een onopvallende beweging.

Canteloupe had nu zijn zwaar breekijzer opgeraapt en deed alsof hij de vier stukken, waaruit het bestond, los wilde schroeven, om het in zijn tas te kunnen steken. Maar eensklaps, met een sprong als een tijger, was hij bij Raffles en hief het zware breekijzer op, alsof hij hem de schedel wilde verbrijzelen.

Maar Raffles was op zijn hoede. Hij ontdeed behendig de slag en velde Canteloupe met een verschrikkelijke kaakslag. Tot overmaat van ramp, voor hem zelf tenminste, bonsde Canteloupe met zijn hoofd tegen de scherpe kant van de brandkast en bleef roerloos liggen.

— Nu, dat is misschien nog maar beter! mompelde Raffles, met een blik op de bewegingloze gedaante. Een lelijk, vals beest, die mijnheer Canteloupe! Hij zou mij zonder omslag de hersens hebben ingeslagen, als ik hem had laten begaan. En nu zal het zaak zijn om voort te maken.

Hij deed haastig de doosjes met de valse sieraden in zijn zakken, draaide het licht uit, wierp toen het slanke lichaam van de inbreker als een zak over zijn schouder, verliet het vertrek en begon de trap af te dalen, die naar de vestibule voerde. Daar gekomen, legde hij het lichaam even neer, opende heel voorzichtig de straatdeur, luisterde met grote aandacht en liet toen een zeer zacht gefluit horen, dat onmiddellijk op dezelfde wijze beantwoord werd.

Een gedaante kwam naderbij sluipen en een stem vroeg:

— In orde?

— In orde, Charles! Rijd de auto voor, want wij moeten aanstonds mijlenver van hier zijn! De gedaante verdween en een ogenblik daarna kwam een grote, gesloten wagen aanrijden, die voor de deur stilstond, terwijl de motor zachtjes bleef doordraaien.

Raffles trok de deur haastig verder open, lichte Canteloupe weer op en droeg hem, zonder enige moeite, naar de auto, waarvan Charles Brand, de trouwe helper van de grote avonturier, het portier openhield.

— Wat breng je daar mee? vroeg de

jonge man verwonderd en op zachte toon.

— Dit is mijnheer David Canteloupe, inbreker van erkende bekwaamheid en die wij nu op de koop toe zullen meenemen. Ik zou liever niet hebben gezien, dat men hem daar bewusteloos gevonden had, want dat zou de grap bedorven hebben! Rijd zo vlug je maar kunt naar ons huis in Hampstead, daar zullen wij hem een paar dagen opgesloten houden tot de grap volkomen is uitgewerkt! Hij zou ze maar kunnen bederven en dat zou jammer zijn!

HOOFDSTUK IV.

ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN

Een werkvrouw was de eerste, die de inbraak ontdekte. Zij kwam iedere dag om zeven uur, om de kantoorlokalen en de werkkamer van mijnheer Bonati schoon te maken en ontving de sleutel van die vertrekken uit de handen van de oude Hopkins, die op dat uur juist was opgestaan.

De vrouw verbaasde zich al, toen de deur van de werkkamer, die zij steeds het eerst onder handen nam, op een kier bleek te staan en zij gaf een schreeuw van schrik, toen zij het gordijn voor het grote raam ter zijde had getrokken en de verwoesting kon gadeslaan, waarvan de brandkast het slachtoffer was geworden.

Zij begon aanstonds zo hard te roepen als zij maar kon en Hopkins was de eerste, die op dit misbaar kwam toelopen en met open mond en verstarde blikken het schouwspel aangaapte.

Maar hij kwam vrij gauw weer tot zich zelf en beklom zo vlug zijn oude

benen het toelieten de trap, hijgend en kreunend, niet alleen van kortademigheid, maar ook van ontzetting, terwijl hij aan één stuk jammerde:

— O mijnheer! O mijnheer! De kast, de brandkast!

In en ommezien was het huis in rep en roer. Dorrit was de derde, die in kennis werd gesteld van de inbraak en die onmiddellijk zo hard zij maar kon, op de deur van haar vaders slaapkamer ging trommelen, terwijl zij riep:

— Sta dadelijk op, vader! Maak een beetje voort, er zijn dieven geweest, die uw brandkast hebben leeggehaald!

Mijnheer Bonati gaf een schreeuw, die lang niet kwaad en bijna echt klonk, terwijl hij liet horen, dat hij zeer opgewonden en ontdaan was, door met zijn scheerzeepbakje te rinkelen en met zijn tandenborstel in zijn glas te rammelen.

Maar zijn vale gelaatskleur, die hij aan de bedienden en aan zijn dochter vertoonde, was volkomen echt, want hij

had die nacht maar zeer weinig geslapen. Telkens was hij wakker geschrikt door onbestemde geluiden, beneden in het huis, waarvan hij de aard niet begreep en die hem gejaagd en ongerust hadden gemaakt.

Daar hij in zijn rol moest blijven, werd onmiddellijk de politie gewaarschuwd en er verscheen een inspecteur, vergezeld door twee rechercheurs, die de toestand opnamen. Nu was deze inbraak zo echt als men maar kon verlangen. De kast was door een meesterhand geforceerd en er lag nog een tas vol van de kostelijkste inbrekerswerktuigen op de vloer, terwijl een zaklantaarn op een stoel daar klaarblijkelijk net zo lang gebrand had, tot de batterij volkomen was uitgeput.

De inbreker was dus blijkbaar ergens door gestoord en was vroeger vertrokken en ook haastiger, dan hij zich had voorgesteld, maar niet dan nadat hij de brandkast zo goed als geheel had kunnen ledigen.

Verder werd er een vernield raamluik gevonden aan de achterzijde van het huis en men vond een paar zeer flauwe indrukken van voeten op het tegelpad van de tuin. Vingerafdrukken werden er aanvankelijk voltrekt niet gevonden. Dat zou naderhand het werk worden van de deskundige, die met zijn was, zijn vetpapier en zijn busje met roet zou komen.

Nadat dit alles was opgenomen, vroeg de inspecteur aan de doodsbleke Bonati, die er precies uitzag als iemand, die werkelijk bestolen is :

— Kunt u een opgave doen van de dingen, die in de kast waren ? mijnheer Bonati.

— Dat zou ik kunnen, als ik niet zo overstuur was ! Maar mijn boekhouder, mijnheer Munroe weet het op een prik, want die heeft er hier een lijstje van gemaakt en hij zelf heeft de dingen in de kast geplaatst. De inspecteur spitste onmiddellijk de oren.

— Wanneer gebeurde dat ?

— Gisterochtend ! Een schatrijk Amerikaan had mij de juwelen in commissie gegeven. Ik ben geschandvlekt, ik ben

geruïneerd, als ze niet onmiddellijk worden teruggevonden !

— Bent u verzekerd ?

— Natuurlijk ben ik dat ! Maar wat geeft mij het geld ? Ik had honderdmaal liever de juwelen terug.

De inspecteur haalde de schouders op en hernam :

— Wij zullen ons uiterste best doen, mijnheer ! Maar wat ik zeggen wilde, zat er nog meer in de kast, behalve die kostbaarheden ?

— Hoogstens voor duizend pond sterling ! Waarschijnlijk was het veel minder.

— Treft het u niet, mijnheer Bonati, dat uw kast toevallig in de nacht werd opengebroken van dezelfde dag waarop die fraaie dingen erin gebracht werden ?

Bonati werd nog een tikje valser en stotterde met moeite :

— Dat is inderdaad vreemd genoeg ! Maar het kan natuurlijk toeval zijn.

— De politie gelooft liefst niet zo spoedig aan toevalligheden, mijnheer Bonati. Is die mijnheer Munroe al lang bij u in dienst ?

— Sedert vijf jaren. Maar u gelooft toch niet...

— Mijn waarde heer, wij moeten alle mogelijkheden onder het oog zien.

— Maar, als Munroe werkelijk de krankzinnigheid zou hebben gehad, zulk een daad te bedrijven, dan had hij toch heel gemakkelijk de kast kunnen openen met behulp van de lettercombinatie ? Want deze kende hij.

— Was hij de enige die ze kende ?

— Ja, behalve ik was hij de enige !

— Maar mijnheer Bonati, dan zou die jongeman toch al heel dom zijn geweest, die gemakkelijke methode toe te passen, want dan had de verdenking onmiddellijk op hem moeten vallen. Hoe laat komt hij gewoonlijk op het kantoor ?

— Om negen uur !

— Het is er nu nog tien minuten vóór. Wij zullen wel eens zien wat hij te zeggen heeft, tenminste, als hij komt opdagen !

Op dit ogenblik deed Dorrit, die bij

het gehele gesprek aanwezig was geweest, een stap naar voren.

Zij was doodsbлек en haar stem trilde van verontwaardiging en woede, toen zij uitriep :

— Hoe durft u over zulke dingen zelfs maar praten, vader ! U weet toch heel goed, dat Ralph, dat mijnheer Munroe tot zoiets niet in staat is ! Hij heeft u altijd trouw gediend, al had hij met zijn kunde en zijn bekwaamheid gemakkelijk elders een baantje kunnen krijgen !

Bonati fronsde de wenkbrauwen en beet zich op de lippen. Het was hem zeer onaangenaam, dat zijn dochter in het openbaar partij trok voor die jongen, met wie zij toch nooit zou trouwen, zolang hij, Bonati, er was om het te beletten. De inspecteur van politie had goede oren en hij had de klank van woede en van nog iets anders wel gehoord in de uitroep van het meisje. En hij besloot, dit spoor voorlopig maar eens te volgen.

Precies om negen uur kwam Ralph Munroe op zijn post en de inspecteur moest erkennen, dat hij een bijzonder goed acteur moest zijn, als zijn hevige schrik bij het zien van de opengebroke brandkast geveind was. Maar hij had voortreffelijke toneelspelers onder de misdadigers gekend; hij liet dus het spoor nog niet los en begon onmiddellijk de jonge boekhouder in verhoor te nemen.

Dit geschiedde in tegenwoordigheid van Bonati en ook van Dorrit, ofschoon haar vader moeite had gedaan, haar buiten het vertrek te loodsen.

— Mijnheer Bonati zegt, dat u zelf gisteren die doosjes, waarin zich de juwelen bevonden in de kast hebt gezet, mijnheer Munroe, zo is immers uw naam ?

— Ja, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Munroe, bleek nog van schrik, maar volkomen kalm.

— U wist wat de doosjes bevatten ?

— Ik heb ze alle geopend, vóór ik ze op de plank zette.

— Is er een lijstje van de sieraden opgemaakt ?

— Ja, in duplo. Mijnheer Bonati dicteerde mij. Daarbij opende hij ook telkens de doosjes. Ik stond vlak voor zijn lessenaar. Het lijstje is tot uw beschikking, als het u kan helpen, om de juwelen op te sporen.

— Dat is niet onmogelijk, mijnheer Munroe. Wanneer werden de juwelen hier bezorgd ?

— Gisterochtend, om een uur of half elf.

— Door wie ?

— Een zekere Charles Clifton heeft ze in commissie gegeven.

De inspecteur stond een ogenblik in gedachten en hervatte toen zijn vragen :

— Wist er nog iemand, dat de diamanten in de kast waren ?

— Voor zover ik weet, alleen de inspecteur van de Continental Verzekeringsmaatschappij, die omstreeks een uur later kwam ! gaf Ralph ten antwoord.

— Heeft die heer zich overtuigd van de inhoud van de kast ? vroeg de inspecteur, zich nu tot Bonati wendend.

— Ja. Ik zelf heb hem de juwelen getoond.

— Maar het inventarislijstje is toch zeker over getipt door een van de klerken ?

— Neen, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Ralph en zijn toon klonk plotseling kortaf. Hij vond de manier, waarop de inspecteur hem begon op te nemen, onbeschaamd.

— Waarom ? Dat is toch eigenlijk uw werk niet ? drong deze aan.

— Eigenlijk niet, maar het was lunchtijd en ik voelde mij pas gerust toen de juwelen, die ons eigenlijk niet behoorden, behoorlijk geïnventariseerd had. Ik ben er speciaal tien minuten langer voor op kantoor gebleven.

— Vergis ik mij niet, dan waren er dus maar drie personen, die iets afwisten van de aanwezigheid van de sieraden in de kast, mijnheer Bonati, de verzekeringsinspecteur en u !

— En ik! riep Dorrit uit, met haar kleine vuisten gebald en er uitzierende, alsof zij zo aanstonds op de inspecteur van politie met nagels en tanden zou aanvallen.

— Mooi en u! vervolgde de inspecteur ijskoud.

Ralph keek de politiemans een ogenblik met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan, haalde toen de schouders op en zei koeltjes:

— Ik geloof dat ik weet, mijnheer, aan welke onzinnige dingen u nu denkt. Laat ik u dan zeggen, dat ik de enige was, die de combinatie van het letterslot kende en die het dus heel gemakkelijk had kunnen openen.

— Dat zou misschien niet voorzichtig geweest zijn, juist omdat u de enige waart! zei de inspecteur kalm.

— Gaat u maar voort op dit valse spoor, mijn waarde heer, als u dan met alle geweld uw carrière als politiemans wilt benadelen.

— Dat kunt u aan mij overlaten, mijnheer! hernam de inspecteur uit de hoogte. Kunt u mij zeggen waar u van nacht geweest bent?

— Dat kan ik. Ik heb de gehele nacht in bed gelegen. Ik woon bij mijn moeder en die zal het gaarne getuigen. Wat de gestolen juwelen betreft, die heb ik verborgen onder een grafzerk, op het kerkhof van Westminster, dicht bij een kruisweg, zoals dat thuis hoort in een behoorlijke detective roman!

— Ik zou u aanraden, jongeman, geen grapjes te maken, zei de inspecteur dreigend. Het is een zaak van gewicht. Wij zullen nagaan of uw alibi deugdelijk is. Uw volledige naam en adres, als 't u belieft!

Ralph gaf zijn naam en adres op en deze werden genoteerd. Dorrit was intussen ongemerkt tot vlak naast de jonge man gekomen, vatte nu zijn hand, naar zij meende ongezien en fluisterde, door niemand gehoord, naar zij dacht:

— Laat die oude ezel maar praten, Ralph! Trek je er maar niets van aan,

want binnen een kwartier moeten ze je toch weer loslaten!

Maar dat liep toch anders dan het jonge meisje in haar optimisme verwacht had! Want men ging de kast eens nauwkeurig onderzoeken, de man met de was en het roet deed zijn werk goed en men vond aan de binnenzijde van de deur en op de planken slechts twee soorten vingerafdrukken, die van Bonati zelf en die van Ralph. Andere werden er niet ontdekt en dat werd natuurlijk in zijn nadeel uitgelegd.

Om kort te gaan, Ralph Munroe werd tegen een uur of half elf vriendelijk uitgenodigd, mede naar het bureau van politie te gaan, in afwachting van hetgeen het onderzoek van zijn alibi zou opleveren.

Bonati had tot op dat ogenblik geen enkel woord gezegd, dat ten voordele van zijn boekhouder kon strekken en het zou naderhand zijn grootste straf zijn, dat zijn enig kind, zijn eigen dochter, hem dat naderhand nooit volkomen heeft vergeven.

De oorzaak lag voor de hand. Bonati was trots, op zijn eigen persoon, op zijn stand en vooral op de schoonheid van zijn kind en hij vond haar in alle oprechtheid veel te goed voor een eenvoudige burgerman, die geen cent fortuin had en van een klein salaris moest rondkomen. Hij twijfelde er niet aan, of Munroe zou na verloop van tijd toch wel weer op vrije voeten worden gesteld, wegens gebrek aan bewijs, maar de smet van de verdenking zou op hem blijven rusten en Dorrit zou wel van hem afzien. Dat was zijn redenering. Zij was die van een harteloos, zelfzuchtig mens, maar zo was nu eenmaal de aard van mijnheer Bonati.

Maar nog vóór Ralph werd weggeleid, gebeurde er iets, dat de zaak nog heel wat ingewikkelder maakte.

Want terwijl de boekhouder nog kalm bezig was zijn jas dicht te knopen, wel bleek, maar toch niet ongelukkig, omdat Dorrit hem zo ondubbelzinnig had laten merken, wat zij van de zaak dacht,

toen een van de klerken het bezoek aan kondigde van mijnheer Adolph Bristling.

Toen Bonati deze naam hoorde, riep hij verbaasd uit :

— Al weer ? Er is gisteren pas een inspecteur geweest ! Maar misschien heeft de Continental al gehoord van de inbraak ! Laat mijnheer maar binnen !

Mijnheer Bristling, eerste inspecteur van de Continental Co, trad binnen en schrok zo hevig bij het zien van de opengebroken kast, dat het wel heel duidelijk werd, dat hij van de zaak nog niets af wist.

Hij wierp een blik om zich heen, op de inspecteur, op de agenten, op de bleke gezichten van Ralph en Dorrit en toen riep hij uit :

— Wat is hier gebeurd ?

— Mij dunkt dat dit vrij duidelijk te zien is, mijnheer Bristling, zei Bonati met een kort lachje. Ze hebben van nacht mijn kast leeg gehaald en jullie zullen moeten bloeden, want in de loop van de dag werd me hier juist voor een tachtig duizend pond diamanten en parels gebracht. Het is treurig voor jullie, maar het is niet anders. Er is een lijstje van gemaakt. Toevallig was Hatterman er juist bij. Die kan het getuigen.

— Hatterman ? Wie is Hatterman ? vroeg Bristling verwonderd.

— Komaan, je zult toch je eigen inspecteurs wel kennen ? De man, die hier gisteren de inventaris heeft opgenomen.

— Maar er is bij ons geen Hatterman in dienst ! riep Bristling, bleek van ontsteltenis. En ik zal dat wel het best weten, want ik ben degene die hen aanstelt en hen ontslaat ! Wij hebben ook volstrekt geen inspecteur uitgezonden, gisteren. Dat is een beginsel. Daarmee wachten we altijd tot de tweede van de maand.

Bonati werd asgrauw en stotterde :

— Maar hij liet mij een aanstelling zien, met mijn eigen ogen heb ik gelezen...

— Dan was die aanstelling vals ? riep Bristling uit. Het kan niet anders. Hoe zag die Hatterman er uit ?

— Lang, een jaar of zestig, wit haar, keurig gescheiden, een donker puntbaardje, op zijn Frans geknipt... hijgde Bonati, die op een stoel was neergevallen, nu inderdaad volkomen verward en niets begrijpend van de gehele zaak.

— Laat ik u dan zeggen, mijnheer Bonati, dat er bij de Maatschappij, hier te Londen althans, bij het hoofdkantoor, geen inspecteurs zijn, ouder dan veertig jaar en heel zeker geen met wit haar en een donker puntbaardje ! Wat duivel heeft dit te beduiden ?

De politielinspecteur, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, kneep zijn ogen half dicht, vestigde ze toen op Ralph en zei droogjes :

— Misschien kan mijnheer mij beter inlichten ? Misschien kent mijnheer Munroe die Hatterman wel ?

— Ik heb de man zelfs niet gezien ! antwoordde Ralph kort. Hij is door de vestibule regelrecht naar deze kamer gegaan. Dat kan Hopkins en dat kunnen ook de klerken getuigen. Wilt u mij alstublieft spoedig laten wegbrengen, anders zou ik gaan geloven, hier aanwezig te zijn bij de opvoering van een kluchtspel. Ik zou er bijna om moeten lachen !

— Daar zou ik nog maar wat mee wachten, mijnheer ! zei de inspecteur van politie streng. Ik geloof niet, dat de verschijning van die geheimzinnige Hatterman in uw voordeel zal zijn ! Het is duidelijk, mijnheer Bonati, dat u bedrogen bent en dat die kerel zich uitgaf voor inspecteur, om zich te kunnen overtuigen of er iets van waarde in uw brandkast was en om het slob te kunnen inspecteren.

Bonati gaf geen antwoord. Hij zat doodsbleek op zijn stoel. Alles draaide in zijn hersens rond. Wat had die man gewild en wat beoogde hij met zijn vermomming ? Canteloupe was er die nacht geweest, dat stond natuurlijk als een paal boven water vast, en hij werkte zonder medeplichtigen. Die Hatterman was dus een heel nieuw element in de zaak en een heel raadselachtig element ook ! En mijnheer Bonati gevoelde zich heel zwak en onzeker en vond het maar

het verstandigst, zich te houden alsof de slag hem verpletterd had, dan behoefde hij tenminste geen antwoord op lastige vragen te geven.

Maar de inspecteur van politie was niet erg medelijdend van aard en hij moest en zou het naadje van de kous weter. Zo begon hij dus :

— Dat is al een heel zenderlinge zaak, mijnheer Bonati. U had die man natuurlijk nooit van te voren gezien ?

— Nooit !

— En hij toonde u een aanstelling ?

— Gestempeld en wel ! De gebruikelijke inspecteurskaart, met vakjes voor ieder van de twaalf maanden en die de verzekerde moet ondertekenen !

— Mijnheer Bristling is er zeker van, dat de Maatschappij hier gisteren geen inspecteur gezonden heeft ?

— Volkomen zeker.

— Nu, dat is al zeer vreemd. En u zegt dat die man, die bedrieger, omstreeks een uur na het wegbergen van de juwelen kwam ?

— Op zijn minst. Het kan ook wel anderhalf uur geweest zijn ! antwoordde Bonati, tot wie de vraag gericht was.

— Heeft u na het vertrek van mijnheer Clifton, die de juwelen in commissie gaf, getelefoneerd, mijnheer Munroe ?

Ralph, die de bedoeling van de vraag volkomen begreep, antwoordde schouderophalend :

— Herhaaldelijk, maar werkelijk niet

met mijnheer Hatterman, wie hij dan ook zijn mag ! Waarde inspecteur, u verknoeit uw tijd, geloof mij ! Ik ben er zeker van dat u in een geheel andere richting zult moeten zoeken ! Overigens ben ik tot uw dienst. Mijnheer Bonati, heeft u niet een paar woorden in mijn voordeel te zeggen ?

— Ik bemoei me er niet mee ! antwoordde de juwelenhandelaar ruw. Het is de zaak van de politie om dit uit te rafelen.

— Maar gelooft u dan niet, dat ik volkomen onschuldig ben ?

— Waarom zou ik dat moeten geloven ?

Ralph verbleekte, maar Dorrit liet een kreet van felle verontwaardiging horen. snelde op Ralph toe, zich niet bekommerend om de omstanders, greep zijn hand en zei, hem vol liefde aanziende :

— Maar ik geloof het, Ralph ! Ze moeten allemaal gek of dronken zijn, de mensen ! Houdt je maar flink, want ze moeten je toch immers in de loop van de dag weer vrijlaten ! Tot ziens en ik zal voortdurend, altijd door aan je denken !

Dat was duidelijke taal en Ralph be- wees door het schitteren van zijn ogen en zijn verhoogde gelaatskleur, hoe goed hij die woorden begreep en wat zij voor hem betekenden.

De inspecteur gaf de agenten een wenk en Ralph Munroe werd weggeleid.

HOOFDSTUK V.

DE VERZEKERINGSSOM

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de Londense pers zich met gretigheid op dit merkwaardige geval wierp en er lange beschouwingen aan wijdde, zonder iets of iemand te ontzien, met naam en toenaam, zoals dat gebruikelijk is aan de overzijde van het Kanaal.

Men kan zich dus voorstellen hoe lang de artikelen waren, aan de zaak gewijd en van hoeveel kopjes zij voorzien werden, sprekend, en zelfs schreeuwend.

Er was niets in het particuliere leven van de personen, die bij de zaak betrokken waren, of men kreeg het in kleuren en geuren bij het ontbijt te lezen en als de arme, voortgejaagde verslaggever niet meer wist, dan nam hij zijn duim te hulp, zoog er eens flink aan en wist weer een halve kolom stof uit die werkzaamheid te putten.

Het is even natuurlijk, dat er onmiddellijk van alle kanten amateurdetectives kwamen opdagen, die Scotland Yard wel eens zouden helpen, evenals een zwerm goed gezinde lieden, die allerlei inlichtingen hadden te geven, in hun ogen zeer kostbaar, bij de voortzetting van het onderzoek, en die de geplaaide politie slechts tijd kostten en moeite berokkenden, zonder de zaak iets verder te brengen.

Want zij bleef in de hoogste mate geheimzinnig.

Er was natuurlijk ingebroken, dat stond als een paal boven water en men moest, wilde men geen al te grote invloed aan 't toeval toekennen, wel aannemen, dat de inbreker nauwkeurig op de hoogte was geweest van 't feit, dat er

juist diezelfde morgen voor een zeer groot bedrag aan juwelen in de brandkast was gesloten.

Maar de volgende zonderlinge zaken deden zich voor.

Ten eerste kon men mijnheer Charles Clifton niet terug vinden. Hoeveel moeite men er ook toe deed, die schatrijke Amerikaan was en bleef onvindbaar. Hij had een adres aan mijnheer Bonati opgegeven, een eerste rangs hotel in het West-End, maar toen men daar eens ging informeren, toen bleek men daar niets te weten van een Amerikaanse gast, die Clifton heette. Dit spoor smoorde dus al dadelijk in het drijfzand der ongewisheid. En mijnheer Clifton zou voorlopig onkundig moeten blijven van de diefstal zijner juwelen, tenminste als hij geen Londense dagbladen las!

Het tweede raadsel was de verschijning van mijnheer Hatterman.

De politie matte zich af met onderzoekingen, maar zonder dat het iets baatte. Hoogstens kon zij vaststellen dat er waarschijnlijk een inspecteurskaart, gestempeld en wel, ontvreemd was op het kantoor van de Continental, enige dagen tevoren, maar dat was dan ook alles. Verder deed zij het onmogelijke, om een verstandhouding tussen Munroe en die geheimzinnige Hatterman te kunnen aantonen, maar ook dit mislukte volkomen. Geen van de klerken van mijnheer Bonati had ooit een man, die aan de bekende beschrijving voldeed, in gezelschap van Munroe of waar en wanneer dan ook gezien. Slechts Hopkins kon hem beschrijven, want die had hem binnengelaten.

Urenlang bladerden in alle misdadigersalbums op alle politiebureau's van Engeland ijverige beambten en zij vonden wel een paar schavuiten met Frans geknipte baardjes, maar dat waren allen buitenlanders, en toevalligerwijs zaten zij ook allen achter slot en grendel op het oogenblik van het onderzoek!

Met al die onderzoekingen verliepen twee, drie dagen en men begon zich reeds te wennen aan het denkbeeld, dat ook deze inbraak wel niet opgehelderd zou worden en dat de dief onvindbaar zou blijven. Helaas, kwam dat in de laatste tijd wel eens meer voor.

En de verzekeringsmaatschappij Continental maakte zich gereed, de zeer hoge verzekeringssom te betalen.

Bonati drong, zoals men zich zal kunnen voorstellen, op spoed aan. Hij gaf te kennen dat hij mijnheer Clifton zou moeten schadeloos stellen, zodra die weer zou komen opdagen. Van haar kant stond de Verzekeringsmaatschappij er natuurlijk zeer op, die geheimzinnige mijnheer Clifton eens te zien en ook uit zijn mond te vernemen, hoe hoog de waarde was van de juwelen, die hij mijnheer Bonati in bewaring had gegeven.

Maar toen er zes dagen verlopen waren, kon de Verzekeringsmaatschappij haar standpunt niet langer handhaven, zonder er van te worden beschuldigd dat zij met chicanes kwam aandragen.

Zo deelde zij dus aan de benadeelde mede, dat zij voorlopig een bedrag van vijftig duizend pond sterling zou uitkeren, onder dit beding evenwel, zwart op wit vastgelegd, dat een arbiter onmiddellijk zou uitmaken, hoeveel er van die som zou moeten worden terugbetaald, in geval men de dief vond.

Dat was billijk en die schelm van een Bonati kon waarlijk in zijn vuistje lachen, want die dief zou natuurlijk nooit gevonden worden, daarvan was hij zeker.

Een paar malen had hij gepoogd, zich in verbinding te stellen met Canteloupe, maar beide keren had men de jongen, die hij van de straat had gehaald en met

een briefje naar Canteloupe had toegestuurd, in het bewuste wijnhuis medegedeeld, dat de inbreker er niet was en ook nog niet was geweest.

Dit verbaasde Bonati wel enigszins, maar hij verklaarde het hierdoor, dat Canteloupe zich voorlopig schuil wilde houden en dat hij binnenkort wel zou verschijnen.

Op de zevende dag eindelijk zou er een ambtenaar van de verzekeringsmaatschappij komen, met een deugdelijk opgemaakt contract en voorzien van een cheque ten bedrage van vijftig duizend pond en Bonati gevoelde zich die morgen uitermate onrustig, want nu ging het erom! Diezelfde ochtend had hij voor de derde maal geprobeerd, in aanraking te komen met Canteloupe, maar ook nu was hem dit mislukt en hij begon zich werkelijk ongerust te maken, niet over het lot van de schurk, want het zou hem volkomen onverschillig laten, of Canteloupe al of niet nog tot de levenden behoorde, maar omdat hij een hinderlaag vreesde, zonder zich in het minst te kunnen voorstellen, waarom Canteloupe er hem zou willen laten inlopen. Immers, deed hij dit, dan zou hij kunnen fluiten naar de helft van de verzekeringssom! En vijf en twintig duizend pond was een reusachtig bedrag voor een man als David Canteloupe!

En hij moest er van weten, de sluwe schelm, want ook dit onderdeel van de zaak hadden de bladen zich gehaast, wereldkundig te maken.

Dit was echter niet het enige, dat Bonati zenuwachtig en onzeker maakte. Zijn boekhouder zat nog altijd in voorlopige hechtenis, tegen iedere verwachting in en het zag er niet naar uit, alsof men hem spoedig op vrije voeten zou stellen. In tegendeel, de politie verzamelde ijverig bewijzen en meende in alle ernst relaties te kunnen aantonen, die moesten bestaan tussen Ralph Munroe en de geheimzinnige Hatterman, die nog maar altijd onvindbaar bleef. Niet, dat er geen groot aantal arrestaties had plaats gehad, hoofdzakelijk in de kringen der meest bekenden en bekwaamste inbrekers, want zij

werden bij dozijnen opgepikt, onder-
vraagd en noodzakelijkerwijs weer los-
gelaten.

Bonati vond dit hoogst onaangenaam,
niet in de eerste plaats omdat zijn ge-
weten er door gekweld werd, want daar
had hij weinig last van, maar hoofdza-
kelijk omdat zijn dochter hem blijkbaar
ontliep, stil was, al haar opgewektheid
scheen te hebben verloren en iedere dag
bleker werd en stiller. Zo vaak zij maar
kon ging zij de arrestant opzoeken. En
ondanks zijn benarde toestand, vond
Ralph, dat hij een hemel op aarde had,
want om verlof tot bezoek te krijgen
had het jonge meisje moeten verklaren,
dat zij de aanstaande vrouw was van de
arrestant en dat had haar blijkbaar vol-
strekt geen moeite gekost!

Het was omstreeks twee uur en Bo-
nati liep onrustig heen en weer in zijn
kantoor, met de handen, op de rug ge-
vouwen en nu en dan een schuinse blik
werpend op de ledige brandkast met
het vuistgrote gat in de deur, toen de
oude Hopkins hem het bezoek aankon-
digde van de inspecteur van politie,
Mayne.

Bonati raadpleegde zijn horloge en
gromde nors:

— Wat komt hij doen? Ik heb niet
veel tijd!

— Hij komt voor de diefstal, mijn-
heer! antwoordde de oude man. Hij
heeft een belangrijke mededeling te
doen!

— Als hij dat dan maar wat vlug
doet, aanstonds verwacht ik de inspec-
teur van de verzekeringsmaatschappij!
Nu, laat hem dan maar binnen komen.

Een ogenblik later trad er een rijzig
man de werkkamer binnen, gekleed in
de eenvoudige, donkerblauwe uniform
van politieinspecteur.

Hij had een kleine, lederen handtas
bij zich, een zogenaamde city bag, die
onmiddellijk de aandacht van Bonati
trok en hem een zonderlinge schok gaf,
ofschoon hij onmogelijk had kunnen
zeggen waarom.

De inspecteur bleef even op de drem-
pel staan, sloot toen de deur, kwam
langzaam het vertrek binnen en zei:

— Goeden middag, mijnheer Bonati.
Het verheugt mij, dat ik u prettig
nieuws kan komen brengen! U ont-
vangt over een half uur, dat wij zeggen
precies om drie uur de inspecteur van
de Continenta!...

— Hoe weet u dat? riep Bonati ver-
baasd uit.

— O, wij van de politie zijn gehou-
den, alles te weten, waarde heer Bonati.
Maar het is volstrekt niet geheimzinnig,
ik had het per telefoon gevraagd! U
staat mij toe, dat ik even ga zitten?

— Gaat uw gang! antwoordde Bonati
kortaf. Maar ik verzoek u, het kort te
maken. Is er soms nieuws?

— Dat zei ik u al en goed nieuws
ook! Wij hebben die mijnheer Clifton
gevonden en hier zijn de gestolen juwe-
len!

Met een snel gebaar opende hij de
tas, nam er de welbekende doosjes uit
en plaatste deze kalm op de schrijftafel
van de diamanthandelaar.

Bonati, die juist onderweg was naar
een kistje sigaren, bleef in het midden
van die tocht steken en wendde zich
met een ruk naar de inspecteur om, die
hem met een eigenaardige glimlach op
het gelaat aankeek.

Zijn eigen gezicht was wit en vertrok-
ken. Hij keek als verwezen naar de
doosjes, opende er werktuigelijk een
paar van en stotterde tenslotte:

— Heb ik u goed verstaan? U hebt
met mijnheer Clifton gesproken?

— Ja... hij is al bijna een volle week
mijn gast!

Bonati hield zich wankelend staande
aan de rand van zijn zwaar schrijfbu-
reau. Zijn dik, opgezet gezicht was nu
asvaal en zijn ogen schenen hem uit het
hoofd te puilen.

— Wat moet dat betekenen? vroeg
hij-schor.

— Het moet betekenen, mijnheer Bo-
nati, dat wij nu maar eens een einde
aan de grap zullen maken. Zij heeft
lang genoeg geduurd en meer dan dat.
Ik wist echter niet, dat de Maatschap-
pij zolang zou treuzelen met uitbetaling.
U weet natuurlijk evengoed als ik, dat
daar reeds een week een man in het

cahot zit, die volkomen onschuldig is aan de diefstal.

Bonati was beginnen te beven en keek de inspecteur aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Toen vroeg hij :

— Waar... waar heeft de politie die kostbaarheden gevonden ?

— Wel, op de persoon van Canteloupe. Maar wij willen niet strijden om een woord. Hier zijn uw kostbaarheden terug, en u hebt niets anders te doen dan aanstonds de verzekeringssom te weigeren ! Is dat niet prachtig ? Mij dunkt, dat beide partijen zich dan niet te beklagen hebben !

Bonati was zo volkomen verward, dat hij als versuft de inspecteur aanstaarde. Hij begreep niets van de gehele zaak. Het enige wat hem duidelijk was, dat was zijn verplichting, die waardeloze rommel daar op zijn tafel voor echt te erkennen en de verzekeringssom te weigeren, met alle gevolgen daarvan !

De inspecteur, die hem niet uit het oog had verloren, hernam rustig, zijn ene been over het andere slaande :

— U hebt immers nog een cheque boekje, mijnheer Bonati ?

— Dat heb ik, waarom vraagt u dat ?

— Hoeveel zou er nog ongeveer op uw bankrekening staan, denkt u ?

— Wat gaat u dat aan ? riep Bonati nijdig. Ik ben toch niet verplicht om u dat te zeggen ?

— Neen, van een verplichting is geen sprake, maar ik zou toch gaarne weten over hoeveel geld u nog te beschikken hebt, om de hoogte te kunnen vaststellen van de som, die u mij voor die juwelen kunt betalen !

Maar om dit te kunnen verwerken, had mijnheer Bonati een stoel nodig. Hij liet zich op het dichtsbijzijnde zitmeubel met al zijn zwaarte neervallen, zodat 't kraakte en steunde. Hij bracht er met moeite uit :

— Moet dit een grap voorstellen ? U meent toch zeker niet in ernst, dat ik mijn eigen juwelen zou terugkopen ?

— Dat zou ik u zeker nooit hebben voorgesteld, indien ze echt waren ! Zij zijn vals en ik taxeer de waarde als

deskundige op een paar honderd pond, een bewijs, dat zij werkelijk voortreffelijk zijn nagemaakt.

Bonati keek de inspecteur met zijn bloedbelopen ogen strak aan. Hij hield het hoofd een weinig gebogen. Zijn ene, gebalde vuist rustte zwaar op het blad van zijn schrijftafel.

Na enige tijd zei hij langzaam :

— Weet u dat dit voorstel u uw betrekking kan kosten, inspecteur Mayne ? Als u weet, dat deze juwelen vals zijn, dan behoort u mij onmiddellijk te arresteren !

— En toch doe ik dat niet ! antwoordde de inspecteur bedaard. Ik heb liever contant geld. En mijn baantje geef ik er met graagte aan. Ik heb nooit zo bijzonder veel voor het politievak gevoeld. Mijn wensen en verlangens gaan een andere kant op. Mijnheer Bonati, als die inspecteur een man van de klok is, waaraan ik niet twijfel, dan hebt u nu nog maar een kwartier om te beslissen. Zijn mijn inlichtingen juist, dan moet u van uw eigen fortuin nog vierduizend pond sterling bezitten. Ik vind duizend ruimschoots voldoende, om elders een nieuw bestaan te beginnen.

— U bent volstrekt geen inspecteur van politie. U bent...

— Ik ben John Raffles ! antwoordde de gewaande inspecteur rustig. Ik was ook inspecteur Hatterman. En ten overvloede was ik degene, die rustig toezag hoe Canteloupe uw brandkast opende en er deze nagemaakte rommel uithaalde, die ik nog diezelfde middag onder de ogen had gehad. Mijnheer Bonati, u bent zonder de minste twijfel een ordinaire oplichter en een gevaarlijk sujet en ik zou waarschijnlijk heel anders zijn opgetreden, wanneer u niet toevallig een dochter had, die ik wil trachten te sparen, als dat maar enigszins mogelijk is en ofschoon u dat zeker niet verdient. Daarom wil ik u de gelegenheid geven, bijtijds de plaat te poetsen. Wij hebben nog vijf minuten. U zegt tegen de inspecteur van de maatschappij, dat een politiebeambte u zoeven de gestolen buit heeft terug gebracht, u weigert natuurlijk de verzekeringssom, u pakt zo

vlug mogelijk uw koffer en u zorgt, dat u morgen op een boot naar Canada zit.

— Maar het bedrog zal uitkomen! kreunde Bonati. De maatschappij zal de zaak wereldkundig maken en de politie zal onmiddellijk begrijpen hoe de vork in de steel zit! Zij zal mij komen vragen hoe ik dan aan die juwelen ben gekomen en wat moet ik dan zeggen? Dat ik ze van John Raffles heb teruggekregen soms?

— Wel, dat zou een afdoend antwoord zijn, dunkt mij, antwoordde Raffles glimlachend.

— En... waar zit Canteloupe?

— Die wordt precies om drie uur vrijgelaten.

— Maar de schurk zal om zijn aandeel komen! jammerde Bonati.

— Dan zeg je hem eenvoudig de waarheid! Maar daar hoor ik schellen, dat is zeker de inspecteur! Vlug die cheque.

Bonati aarzelde nog even, haalde toen zijn chequeboekje te voorschijn, schroefde de dop van zijn vulpen en vulde een cheque in voor een bedrag van drie duizend pond sterling aan toonder.

Raffles nam het waardevolle papier uit zijn handen aan, overtuigde zich, dat er niets aan mankeerde, vouwde het kalmpjes op en stak het in zijn portefeuille, juist op hetzelfde ogenblik, dat Hopkins het bezoek aankondigde van de inspecteur van de verzekeringsmaatschappij.

— Als u het goed vindt, mijnheer Bonati, dan zal ik mij door het kantoor verwijderen, ik sta er niet op om die heer te zien! zei Raffles de platte pet opzettend en zijn uniform recht trekkend. En denk er om, geen grapjes uithalen, ook niet met die cheque, want dan zou ik mij kwaad maken en dan is uw leed niet te overzien!

HOOFDSTUK VI.

WEDER-OPTREDEN VAN DAVID CANTELOUPE

Zoals Raffles het verwacht had, geschiedde het ook. De verzekeringsmaatschappij, zeer verheugd, de hoge verzekeringsom in haar eigen brandkast te kunnen houden, maakte onmiddellijk het geval openbaar en nog diezelfde avond bevatten verschillende bladen het bijna ongelooflijke bericht, dat Raffles in persoon de rover was geweest en de gestolen juwelen was komen terugbrengen, omdat hij het denkbeeld niet langer kon verdragen, dat er een man onschuldig in het cachot zat.

Maar Raffles had niet voorzien, dat Bonati zou treuzelen met vertrekken. Hij scheen zich onmogelijk van zijn dochter te kunnen scheiden en wilde zeker nog liever het gevaar lopen, door de woedende en teleurgestelde Cante-

loupe om schadevergoeding te worden aangesproken en aan de kaak te worden gesteld door een schurk.

Hij besloot dus een oogje in het zeil te houden, om te kunnen ingrijpen, wanneer dit nodig mocht zijn.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Ralph Munroe onmiddellijk in vrijheid werd gesteld, zodra een paar detectives uit de mond van mijnheer Bonati hadden vernomen, dat het bericht in de bladen waarheid bevatte en met eigen ogen de juwelen hadden gezien, die Raffles had terug gebracht.

Het was op de derde dag na het bezoek van Raffles en omstreeks half acht in de avond, toen Hopkins op de deur van de slaapkamer van Bonati klopte, die juist bezig was, zich voor een

schouwburg te kleden. De deur werd geopend, en Hopkins kondigde het bezoek van mijnheer David Canteloupe aan.

— Wat moet je? Wat kom je hier doen? vroeg Bonati ruw.

— Wel, ik kom eens met je praten, ouwe makker! antwoordde de schelm op dezelfde spottende toon. Je kunt toch niet in alle ernst verwachten, dat ik de zaak als geëindigd beschouw en dat ik al dat werk voor niets heb gedaan. Geef me om te beginnen mijn bazarjuwelen maar terug!

— Vernietigd, zeg ik je toch! Ik heb al naar de bladen bericht, dat mijnheer Clifton bij mij is geweest en ze weer heeft meegenomen. Maar inderdaad heb ik alles met een zware hamer tot gruis gestampt.

— Dat is jammer, Bonati. En vooral voor jou. Ik weet niet, maar ik heb een flauw vermoeden, dat je heel gauw spijt zult hebben van die handelwijze. Ik heb je er uit willen redden, al is het waar, dat ik op een hoge beloning rekende, dat is mislukt, maar je had me dan toch de valse juwelen moeten teruggeven. Ik ben nu mijn werkkapitaal kwijt en dat alles is jouw schuld. En nu kleedt mijnheer zich deftig aan en gaat naar een schouwburg en ik word weggestuurd als een schurftige hond, of als een bedelaar, die om een stuk brood komt vragen.

Op dat ogenblik ging de deur open, na een zacht klopje, dat geen van de beide mannen gehoord had en Dorrit stak het mooie hoofdje om de deur en zei bestraffend:

— Maar vader, wat is dat nu? Waarom treuzel je zo? Het is al bij...

Zij hield plotseling op, toen zij de bezoeker zag en even trok zij de mooie wenkbrauwen samen. Zij vervolgde koeltjes.

— Ik wist niet, dat er bezoek was, vader. Neem het mij niet kwalijk. Maak een beetje voort. Ik wil Ralph niet laten wachten!

Canteloupe beet zich op de lippen.

Dat trotse kind had hem niet eens toegesproken, had gedaan, alsof hij

lucht was! En die vervloekte klerk, die acht dagen had moeten brommen, zou nu met de buit gaan strijken.

Hij kon zich nauwelijks inhouden van giftige woede en wraakzucht.

Hij ging zijn hoed van de tafel nemen, streek hem met zijn mouw op en zei rustig, zonder Bonati aan te zien:

— Ik weet het niet, Bonati, maar geloof niet, dat wij van elkander af zijn. Jij denkt dat alles uit is, nu de Continental geen aanklacht kan indienen en je Raffles het geld gegeven hebt, dat mij toekwam, maar ik denk nu juist iets anders! De toekomst zal leren, wie van ons tweeën gelijk zal krijgen. Doe mijn groeten aan je mooie dochter, al schijnt ze mij dan ook in het geheel niet te hebben gezien.

Bonati gaf niet eens antwoord. Hij stond voor de spiegel en trok zijn das recht. Hij zelf was niet in een stemming om veel te praten en het kon hem volstrekt niet schelen, wat die kerel van plan was te doen. Hij had absoluut geen bewijzen en voor de politie stond het nu eenmaal vast, dat Raffles de inbraak had gepleegd. In dat opzicht was hij volkomen gerust.

En daarom bekommerde hij zich ook niet om de bedreigingen van de teleurgestelde inbreker.

Neen, waaraan hij dacht en wat hem zo somber maakte, dat was de aanstaande scheiding van zijn dochter, die hij nu misschien zou moeten toevertrouwen aan de hoede van een zijner getrouwde zusters, die hij jarenlang had veronachtzaamd, maar die altijd veel van Dorrit was blijven houden.

Zuchtend greep hij naar zijn jas en zijn hoed, die Hopkins reeds had gereed gelegd. Hij zou nog wel zien. Misschien was het toch mogelijk, Londen niet te verlaten, ofschoon hij wist, dat hem hier grote gevaren dreigden, zolang Raffles op de hoogte was van zijn geheim.

Intussen had Canteloupe het huis verlaten en stond, op straat gekomen, een ogenblik na te denken. Plotseling begon hij zachtjes in zich zelf te lachen met een gurgelend, diep lachje. Hij hief

de gebalde vuist naar het grote huis op, waarin hij zulke bittere teleurstellingen had ondergaan en begon toen vlug Exeter Road af te lopen. En hij wist niet, zozeer was hij in zijn wraakgedachten verdiept, dat een gedaante hem op enige afstand begon te volgen, een taxi nam, toen hij er een aanriep, uitstapte toen hij zelf uitstapte, ergens aan de grens van de havenwijk en hem toen opnieuw begon te volgen, geduldig als een kat, voorzichtig en onopgemerkt.

Canteloupe ging de wijk binnen, onbevreesd naar het scheen, ondanks zijn keurige kleding en ofschoon hij kon weten, dat dit gedeelte van donker Londen tot de gevaarlijkste van de gehele wereldstad behoorde.

Ten slotte ging hij een smal straatje in, niet veel meer dan een slop ter breedte van een paar meters, keek een oogenblik rond, zag niemand anders dan een haveloze schooier, die tegen de deur van een wijnhuis leunde en ging verder om stil te staan voor een donker huis.

Boven de smalle deur hing een flauw brandende lantaarn, die met Chinese letters was beschilderd.

Canteloupe klopte op één eigenaardige wijze op die deur, maar hij moest even wachten, alvorens ze op een kier werd geopend.

In de smalle, morsige gang stond een man, die een stallantaarn boven zijn hoofd hief en het licht liet schijnen op het gelaat van de bezoeker.

Hij scheen hem te herkennen, want een grijnslach tekende zich af op zijn geel gezicht, zijn zwarte oogjes gingen bijna geheel dicht en hij sprak in slecht Engels:

— Lang geleden dat u ons eens bezocht, mijnheer Canteloupe. Yen-Li is uw onderdanige dienaar, uw slaaf!

Canteloupe trad binnen en de deur ging geruisloos dicht. Onmiddellijk maakte de haveloze kerel zich los van het wijnhuis, dat hem tot steun scheen te strekken, liep op de geheime opiumkit van Yen-Li toe — want dat was het huis — klopte juist op dezelfde wijze aan, als hij Canteloupe had horen doen en toonde een paar zilverstukjes aan de Chinese knecht, die de deur opende, zorgdragende, dat de ketting er op bleef. Maar een hand duwde hem reeds terug en de deur viel dicht.

HOOFDSTUK VII

EEN MISLUKTE WRAAKNEMING

Het kon omstreeks drie uur in de middag van de volgende dag zijn, toen de bediende van de club, waar Bonati zich op dat oogenblik bevond, de conversatiezaal binnen trad, even rond keek en toen regelrecht toeliep op de gemakkelijke stoel waarin Bonati gezeten was, lusteloos zijn blad lezend.

— Daar is een heer om u te spreken,

mijnheer Bonati, zei de man.

— Zijn naam? vroeg Bonati nauwelijks opziende.

— Die heeft hij niet willen noemen. Maar hij zegt, dat het een zeer dringende zaak betreft. U moest onmiddellijk komen, anders zou er een ongeluk kunnen gebeuren. Mijnheer is in de kleine spreekkamer.

Bonati wierp ongeduldig zijn krant weg, stond op en begaf zich door de brede gang naar een klein vertrek, bestemd voor de bezoekers van clubleden, die niet gestoord wilden worden.

Hij bleef met de kruk van de deur in zijn hand sprakeloos staan, want de bezoeker, die in de beschouwing van een schilderij was verzonken en zich nu omdraaide, was David Canteloupe.

Bonati had genoeg mensenkennis om op het gelaat van de schurk te kunnen lezen, dat er iets zeer bizonders gaande was. Hij deed langzaam de deur achter zich dicht en zei zacht :

— Ben je krankzinnig ? Waarom kom je hier ? Moet ik je soms door de portier op straat laten smijten ?

— Dat zou al heel onvoorzichtig zijn en ook heel dom, Bonati ! antwoordde Canteloupe.

Er lag een gluisperige uitdrukking op zijn gezicht, die Bonati op zijn hoede deed zijn. Canteloupe stak bedaard een sigaret op en begon toen :

— Het is werkelijk van groot belang, Bonati, anders zou ik je hier niet zijn komen lastig vallen. Apropos, en voor we verder gaan, heb je uw chequeboekje in je zak ?

— Wat heb jij daarmee te maken ? Waarom vraag je dat ?

— Omdat je het aanstonds waarschijnlijk zult nodig hebben. Heb ik het wel onthouden dan staat er nog omstreeks duizend pond op je bankrekening ?

— Wat gaat jou dat aan ?

— Meer dan je denkt ! Want ik vermoed dat binnen tien minuten dat restantje aan mij zal zijn overgedragen. Neen, wacht nog even en wees niet zo dom om weg te lopen.

Bonati had een paar stappen naar de deur gedaan, alsof hij een bediende wilde roepen, maar nu stond hij stil en zei, met moeite zijn woede onderdrukkend :

— Nu zeg ik je voor het laatst, Canteloupe, dat ik je niet meer zien wil, dat het tussen ons uit is en dat je van mij geen cent zult hebben, nu de zaak mis-

lukt is. Je hebt er geen recht op en je krijgt het ook niet.

— We zullen wel zien ! hernam Canteloupe bedaard. Want er zijn dingen, Bonati, die men graag met alles wat men heeft zou willen betalen. Apropos, hoe maakt je dochter het ?

Het was maar 'n heel gewone vraag, maar Bonati voelde onmiddellijk, half instinctmatig, dat er verband was tussen de vraag en de voorafgaande opmerking en hij verbleekte.

Hij zei op hese toon :

— Ik wil niet, dat je over mijn dochter praat, schurk. Kom terzake. Waarom denk je, dat ik je dat geld zou betalen ?

— Wel, omdat ik er om vraag en omdat jij het niet zult weigeren. Je zoudt toch zeker wel duizend pond sterling voor het leven, of de eer van je dochter over hebben ?

Bonati werd asgrauw en maakte een beweging, alsof hij Canteloupe in de borst wilde grijpen.

Maar die deed vlug een stap achteruit, vliegensvlug ging zijn hand naar zijn zak en Bonati zag zich tegenover de loop van een browning geplaatst.

— Kalm een beetje ! zei Canteloupe sarrend. Je ziet, dat ik op alles voorbeeld ben. Geen grapjes, of ik bijt van mij af ! Waar is je dochter nu ?

In plaats van te antwoorden, staarde Bonati hem een ogenblik als waanzinnig aan en stormde toen op de telefoon toe. Het toestel rinkelde op de haak, zo trilden zijn handen. Toen vroeg hij schor, stotterend, over zijn woorden :

— Noord-Oost, Bywater, 12007 — U daar, mevrouw Shirling ? Mijn dochter is om elf uur Nelly gaan opzoeken — is ze er nog — wat zegt u — ik kan u niet goed verstaan — is Dorrit er helemaal niet geweest ? Ik — ik dank u...

Het toestel ontglipte aan zijn hand en hij viel zwaar neer op de stoel, die bij de telefoon stond. Hij leek plotseling tien jaren ouder te zijn geworden. Hij staarde onafgebroken naar Canteloupe en zijn lippen prevelen iets, zonder dat een woord hoorbaar werd. Eindelijk bracht hij er met moeite uit :

— Dat betekent het dus, waar is ze? Waar is mijn kind? Schurk, spreek!

Hij was opstaan en kwam met gebogen rug en zijn handen tot klauwen gekromd op Canteloupe toe, die hem kalm een rookwolk in het gezicht blies en met een vals lachje zei:

— Met geweld bereik je natuurlijk niets, Bonati. Integendeel, dan kon het wel eens heel slecht met haar aflopen, want zij bevindt zich op een plaats, waar ze niet aan fijne manieren doen en jonge meisjes niet behandelen op de wijze, waaraan zij gewoon zijn.

Wankelend hield Bonati zich aan de tafel vast, in het midden van de kamer.

Toen, zonder een woord te zeggen, haalde hij zijn chequeboekje uit zijn binnenzak, greep zijn vulpen en schreef met trillende vingers een cheque tot een bedrag van duizend pond uit, dat was alles wat hij aan contant geld nog bezat.

Hij scheurde het blaadje uit het boekje, stak het Canteloupe toe en zei toonloos:

— Zie daar. Nu ben ik een bedelaar. Maar dat doet er niet toe. Zeg me waar ze is. Ik zal geen vervolging instellen, ik zweer het je, maar zeg me waar je mijn kind gebracht hebt.

Canteloupe had de cheque aangenomen, bekeek ze aandachtig en vouwde ze langzaam op.

Er lag een vals licht in zijn ogen, maar dat zag Bonati niet, die, zachtjes kreunend met de handen voor het gelaat bij de tafel stond, als verpletterd door de slag en mompelend, telkens weer:

— De straf! De straf!

Canteloupe deed de cheque in zijn portefeuille, met nog altijd datzelfde duistere licht in zijn ogen en zei toen, zijn dunne lippen tot een glimlach geplooid:

— Dat noem ik zaken doen! Laat je jas en je hoed brengen en ga mee. Ik zal je bij haar brengen. En je zult wel zo verstandig zijn niets los te laten tegenover een van je vrienden of de bedienden, want daarmee zou je alles bederven. Mijn mannetjes daarginds, heb-

ben hunne instructies en als ik op een bepaalde tijd niet terug ben, dan zou dat je mooie dochttertje het leven kunnen kosten.

— Ik zal niets zeggen. Je ziet immers wel, dat ik mij onderwerp, neem alles van me af, als je mij mijn kind maar terug geeft, alles wat ik op aarde heb. Je hebt je nu gewroken, wees tevreden en neem dat geld. Vlug wat. Ga dadelijk mee.

Canteloupe drukte kalm zijn dure deukhoed op zijn gepommadeerde haren, trok zijn jas recht, nam zijn rieten wandelstok met gouden knop, liet zijn browning in zijn zak glijden en volgde, zachtjes fluitend, Bonati, met een uitdrukking op zijn gezicht, die de juwelier dodelijk ontsteld zou hebben, als hij haar had kunnen zien.

Voor het clubgebouw wachtte een taxi en de twee mannen stapten er in. Bonati leek versuft te zijn. Het viel hem zelfs niet in, nader te onderzoeken waar zijn dochter kon zijn en of zij misschien van plan veranderd was en niet naar haar zieke vriendin was gegaan, want hij wist met volkomen zekerheid, dat die man daar naast hem niet gelogen had.

Aan het begin van de havenwijk moest de auto stoppen, want de sloppen werden zo nauw dat de chauffeur weigerde, er zich in te wagen. Onderweg was er geen woord tussen de twee mannen gewisseld. De duisternis begon langzamerhand te vallen, toen Canteloupe eindelijk op de afgesproken wijze op de deur van de geheime kit van Yen Li klopte. Bijna aanstonds werd deze geopend en de twee mannen traden binnen.

Canteloupe gaf de Chinees, die de deur had open gedaan, een knipogje en deze begon onmiddellijk Bonati op de voet te volgen, die zwaar adem haalde en met verwilderde blikken om zich heen keek.

Zij gingen door een aantal smalle gangen en eindelijk een trap op. Tenslotte duwde Canteloupe de deur open van een vrij ruim vertrek, goed gemeubeld en verlicht door een paar albasten

lampen, die een niet al te helder schijnsel verspreidden.

Een tweetal Chinezen zaten bijeen in een der verste hoeken en op een rustbank lag een gedaante uitgestrekt, blijkbaar die van een vrouw.

Het klonk als een kreet in doodsangst, toen Bonati de naam uitgilde van zijn kind :

— Dora ! mijn Dorrit !

— Ja, roep haar maar ! hoonde Canteloupe en zijn stem klonk schel van woede en zegepraal. Roep haar en voor het laatst ! Wat dacht je, schurk, bedrieger, dat je er zo goedkoop afkwam ? Ik zal haar laten zien, wat het zeggen wil, David Canteloupe als een bedelaar, een melaatse te behandelen !

Bonati slaakte een kreet als een gewond dier en wilde zich op Canteloupe werpen, die onmiddellijk zijn browning trok. Maar vóór hij het wapen nog had kunnen richten, werden zijn armen aan de achterzijde als in twee ijzeren schroeven gevat en kletterend viel het wapen op de grond.

De Chinees, die de deur had geopend, trok een breed dolkmes, maar een der mannen uit de duistere hoek liet met zoveel geweldige kracht een vuist als een moker op de schedel van de kerel neerdalen, dat hij als een geveld os ter aarde stortte.

— U kunt uw vader omhelzen, Miss Dorrit ! riep een stem, die Bonati her-

kende als die van «Mijnheer Hatterman».

De gedaante vloog overeind van de sofa en wierp zich wenend van geluk in de armen van haar vader, die nauwelijks de kracht had om een woord uit te brengen en dezelfde stem ging opgewekt en vrolijk verder :

— Neem de cheque uit de portefeuille van de schurk, Charles, want ik ben er van overtuigd, dat die er wel zal inzitten ! Duizend pond ? Nu, ik moet zeggen, dat je brutaal bent, Canteloupe ! Hier, mijnheer Bonati en verscheur ze maar ! U bent meer dan voldoende gestraft door de angst die u moet hebben uitgestaan ! Helaas, wist ik niet, wat de schurk van zins was, omdat ik gisteren niet op zijn voetspoor dit huis kon binnen dringen, anders had ik u die smart stellig bespaard. Maar gelukkig zijn wij toch nog bijtijds gekomen. Ik hoop, dat nu alles goed is. Hiernaast liggen nog een vier of vijf Chinezen, die het niet al te goed maken, omdat mijn grote vriend hier wel wat ruw met hen is omgesprongen. Wat deze kerel betreft, ik geloof dat ik daar de naderende politieauto, die ik gewaarschuwd heb, al hoor ! Neem zijn revolver en houd hem zolang in bedwang, mijnheer Bonati ! Wat mijn twee vrienden en mij betreft, wij zijn niet gesteld op de ontmoeting en zullen langs de achterdeur verdwijnen !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Goud van de Metropolitanbank

